Editura LAMPADARUL DE AUR
Titlul original al cărţii:
The School of Obedience
Andrew Murray Moody Press Chicago

Cuprins

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale MURRAY, ANDREW
Şcoala ascultării - Andrew Murray; trad. Estera Chelariu. - Oradea: Lampadarul de Aur, 2000 Tit. orig. (eng.): The School of Obedience 92p.; 20cm. ISBN 973-98705-6-2
I. Chelariu, Estera (trad.) 286.3

Prefaţă.....5
1. Ascultarea: locul ei în Sfânta Scriptură.....7
2. Ascultarea lui Cristos.....17
3. Secretul ascultării adevărate.....27
4. Timpul de părtăşie de dimineaţă.....37
5. Intrarea în viaţa de ascultare deplină.....47
6. Ascultarea credinţei.....57
7. Şcoala ascultării.....65
8. Ascultarea de ultima poruncă.....75
Notă la timpul de pârtăşie de dimineaţă.....85
întrebările omului — Răspunsurile lui Dumnezeu....89

Consilier editorial Hubert Emerich
Copyright © Editura Lampadarul de Aur, 2000

Cu excepţia cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea clasică în limba română D. Cornilescu, 1923, cu adaptarea la normele ortografice actuale.
Abrevieri:
- Cornilescu 1998 - Versiunea în limba română bazată pe traducerea Dumitru Cornilescu 1931, publicată de GBV în 1998.
- KJV - traducerea engleză King James Version.

Prefaţă

Aceste mesaje despre ascultare sunt însoţite de rugăciunea mea fierbinte ca Tatăl să-Şi găsească plăcerea în a le folosi în vederea instruirii şi îmbărbătării tinerilor şi tinerelor creştine, de a căror ascultare şi devotare depind atât de mult Adunarea şi lumea. Dumnezeul oricărui har să le binecuvânteze din belşug!

Se întâmplă adeseori că numai după vreo conferinţă sau după scrierea unei cărţi, parcă începi să vezi importanţa şi semnificaţia adevărului care te preocupă atât de mult. Aşa s-a întâmplat şi cu mine; mă simt ca şi cum nu aş fi reuşit nicidecum să înţeleg sau să expun caracterul spiritual, necesitatea absolut indispensabilă, puterea divină adevărată, binecuvântarea inimaginabilă ale unei vieţi de ascultare totală şi adevărată faţă de Tatăl nostru din ceruri. Aş dori să rezum în câteva fraze ideile principale ale acestei cărţi, idei care mi-aufost revelate cu o putere deosebită şi care pot fi restrânse sub titlul

CÂTEVA DIN LECŢIILE IMPORTANTE

ce trebuie învăţate în şcoala ascultării.

Tatăl din ceruri cere, pretinde şi aşteaptă ca fiecare dintre copiii Lui să arate faţă de El o ascultare din toată inima şi deplină, zilnică şi permanentă.

Pentru a-i oferi copilului Său posibilitatea de a face acest lucru, El a asigurat, prin făgăduinţa Noului Legământ şi prin darul Duhului şi al Fiului Său, „provizii" din belşug şi suficiente.

De aceste provizii şi de îndeplinirea acestor făgăduinţe se poate bucura doar sufletul care se dedică unei vieţi de părtâsie

neîntreruptă cu Dumnezeul Triunitar, astfel încât prezenţa şi puterea Lui să lucreze în el pe parcursul întregii zile.

Intrarea într-o asemenea viaţă presupune o hotărâre de ascultare deplină sau predarea întregii fiinţe înspre a fi, a gândi, a vorbi, a face în fiecare clipă ceea ce este potrivit cu voia lui Dumnezeu si ceea ce îi face Lui plăcere.
Dacă aceste lucruri vi separ a fi corecte, nu este îndeajuns să vă daţi consimţământul la ele; avem cu toţii nevoie ca Duhul Sfânt să ne dea o astfel de viziune a slavei şi a puterii lor divine şi ca ele să aibă un efect imediat asupra ascultării noastre necondiţionate, încât să nu ne putem odihni până când nu vom fi acceptat tot ceea ce Dumnezeu vrea să facă pentru noi. Să ne rugăm ca Dumnezeu, prin lumina Duhului Său, să ne arate voia Lui plină de dragoste şi putere într-un asemenea mod, încât să ne fie imposibil să fim neascultători faţă de viziunea cerească.
Andrew Murray

1
Ascultarea: locul ei în Sfânta Scriptură

în abordarea vreunui cuvânt din Scriptură sau a vreunui adevăr al vieţii creştine este de mare ajutor să facem o scurtă analiză a locului pe care îl ocupă acesta în Scriptură. Pe măsură ce vedem unde, de câte ori şi în ce context se găseşte, putem, într-o oarecare măsură, să-i percepem importanţa, precum şi semnificaţia revelaţiei pe care o comportă. îaacest prim capitol voi încerca să pregătesc calea pentru a înţelege ce este ascultarea; vă voi arăta acele locuri din Scriptură unde puteţi găsi gândurile lui Dumnezeu cu privire la ascultare.

I. Consideraţi Scriptura ca pe un întreg

Să începem cu raiul. în Geneza 2:16 citim: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta", iar în 3:11: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci?" Remarcaţi, vă rog, faptul că ascultarea de poruncă este singura virtute a raiului, singura condiţie a rămânerii omului acolo, singurul lucru pe care Creatorul îl cere de la om. Nu se pomeneşte nimic despre credinţă, smerenie sau dragoste, căci ascultarea le presupune pe toate acestea. Cerinţa ca omul să asculte este la fel de importantă ca aceea a recunoaşterii autorităţii lui Dumnezeu, întrucât ea este singurul factor care îi
DETERMINĂ DESTINUL.

în viaţa omului, singurul lucru de care este nevoie este ascultarea.
Să citim acum ceva de la finalul Bibliei. în ultimul capitol din Biblie (Apocalipsa 22:14, KJV) citim: „Binecuvântaţi să fie cei care împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieţii". Acelaşi gând îl găsim şi în capitolele 12 şi 14, unde citim despre sămânţa femeii (12:17): „cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Cristos", şi despre răbdarea sfinţilor (14:12): „care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus".
De la început la sfârşit, de la raiul pierdut la raiul câştigat, legea nu s-a schimbat — numai ascultarea asigură accesul la pomul vieţii şi la bunăvoinţa lui Dumnezeu.
Iar în cazul în care vă întrebaţi cum s-a putut face trecerea de la starea de neascultare de la început, stare care a închis calea către pomul vieţii, la ascultarea de la sfârşit, care a redeschis calea către acel pom, atunci trebuie să vă întoarceţi la
CEEA CE STĂ LA MIJLOC
—între început şi sfârşit—crucea lui Cristos. Dacă veţi citi Romani 5:19 (Cornilescu 1998): „prin ascultarea Unuia singur, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi" sau Filipeni 2:8-9: „S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce... De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult" sau Evrei 5:8-9 (KJV): „... a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit... şi S-a făcut pentru cei ce-L ascultă Autorul unei mântuiri veşnice", veţi vedea că întreaga lucrare de răscumpărare a lui Cristos nu înseamnă altceva decât a-i da ascultării locul ei originar.
Frumuseţea mântuirii Lui constă în faptul că El ne duce înapoi la o viaţă de ascultare prin care noi îi putem da Creatorului slava pe care o merită sau putem primi slava la care Creatorul nostru vrea să fim părtaşi.
Raiul, Calvarul, cerul, toate proclamă într-un singur glas: „Copile al lui Dumnezeu! Primul şi ultimul lucru pe care Dumnezeul tău îl cere de la tine este ascultarea simplă, totală, neschimbătoare".

II. Să ne întoarcem la Vechiul Testament

în cazul oricărui nou început al istoriei împărăţiei lui Dumnezeu, ascultarea a ocupat întotdeauna un loc proeminent.
1. Dacă îl avem în vedere pe Noe, noul părinte al rasei umane, vom vedea scris de patru ori (Geneza 6:22; 7:5,9, 16) următorul verset: „Aşa a şi făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu".
Numai omului care ascultă de poruncile lui Dumnezeu îi poate încredinţa El lucrarea Lui şi numai pe el îl poate folosi Dumnezeu pentru mântuirea semenilor lui.
2. Să ne gândim la Avraam, părintele poporului ales. „Prin credinţă Avraam... a ascultat" (Evrei 11:8).
După ce Avraam a petrecut 40 de ani în această şcoală a ascultării credinţei, Dumnezeu a venit să-i desăvârşească credinţa şi să o încoroneze cu binecuvântarea Lui deplină. Nimic altceva nu ar fi putut să-1 califice mai mult pentru aceasta decât un act de credinţă. Când şi-a legat fiul pe altar, Dumnezeu a venit la el şi i-a spus: „... te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!" (Genesa 22:17-18).
Iar lui Isaac i-a spus: „... voi ţine jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam... pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea" (Genesa 26:3,5).
O, când vom învăţa cât de plăcută este ascultarea în ochii lui Dumnezeu şi cât de mare este răsplata pe care El o dă celui care ascultă! Calea de a fi o binecuvântare pentru lume este calea ascultării, o cale cunoscută de Dumnezeu şi de lume prin acesl
UNIC SEMN
— o voinţă supusă întru total voii lui Dumnezeu. Fie ca toţi cei care mărturisesc că urmează calea lui Avraam să umble în acesl fel!
3. Să continuăm cu Moise. Pe muntele Sinai Dumnezeu i-a dat un mesaj pentru popor. „Dacă veţi asculta glasul Meu... veţi fi ai Mei dintre toate popoarele" (Exod 19:5).
Nici nu se poate altfel. Voia sfântă a lui Dumnezeu este slava şi desăvârşirea Lui; numai prin ascultarea de voia Lui este cu putinţă a fi poporul Lui.
4. Să aruncăm o privire asupra cortului întâlnirii unde Dumnezeu trebuia să locuiască. în ultimele capitole din Exod avem menţionată de 19 ori următoarea frază: „.. .cum poruncise lui Moise Domnul, aşa au făcut". Şi atunci „slava Domnului a umplut cortul". Găsim aceeaşi

exprimare şi în Levitic 8 şi 9, cu privire la consacrarea preoţilor, de această dată de 12 ori. Şi atunci „slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieşit dinaintea Domnului şi a mistuit pe altar arderea de tot".
Cuvintele nu pot exprima pe de-a-ntregul faptul că Dumnezeu îşi găseşte plăcerea să locuiască în ceea ce s-a realizat prin ascultarea poporului Său, că El îi înconjoară pe cei ascultători cu bunăvoinţa şi prezenţa Lui.
5. După 40 de ani de rătăcire prin pustie şi după revelarea rodului neascultării, s-a ivit un nou început o dată cu intrarea poporului în Canaan. Dacă citiţi în Deuteronom toate cuvintele pe care Moise le-a rostit la vederea pământului Canaanului, veţi descoperi că în nici o altă carte a Bibliei nu se foloseşte cuvântul „ascultaţi" atât de des şi nici nu se vorbeşte atât de mult despre binecuvântarea pe care ascultarea o aduce. Totul se poate rezuma în cuvintele: „Pun azi înaintea voastră... binecuvântarea, dacă veţi asculta... blestemul, dacă nu veţi asculta". binecuvântarea, dacă veţi asculta!", da, aceasta este expresia-cheie a vieţii binecuvântate. Canaanul, asemenea raiului sau cerului, poate fi locul binecuvântării, întrucât este locul ascultării. Fie ca Dumnezeu să facă să intrăm în el! Dar luaţi aminte să nu vă rugaţi numai pentru binecuvântare! Dacă noi ne îngrijim de
10
ascultarea noastră, Dumnezeu va avea grijă de binecuvântare. Singurul meu gând, în calitate de creştin, să fie acela de a-L asculta pe Dumnezeu şi de a-I face plăcere Lui **în toate** lucrurile.
6. Următorul nou început îl avem la ungerea împăraţilor în Israel. In viaţa lui Saul găsim cel mai solemn avertisment cu privire la necesitatea unei ascultări depline şi exacte cerută unui om căruia Dumnezeu vrea să îi încredinţeze domnia poporului Său. Samuel i-a poruncit lui Saul, în 1 Samuel 10:8, să-1 aştepte timp de 7 zile ca să vină să aducă jertfe şi să-i arate ce trebuia să facă mai departe, întârzierea lui Samuel 1-a determinat pe Saul să ia asupra lui însuşi sarcina de a aduce jertfe (13:8-14).
Samuel i-a spus la sosire: „... n-ai păzit porunca pe care ţi-o dăduse Domnul Dumnezeul tău; ... domnia ta nu va dăinui, ... pentru că n-ai păzit ce îţi poruncise Domnul".
Dumnezeu nu îl va cinsti pe omul care este neascultător.
Lui Saul i s-a acordat o a doua şansă de a arăta ce se află cu adevărat în inima lui. Sarcina lui a fost aceea de a duce la îndeplinire judecata lui Dumnezeu cu privire la Amalec. Ascultând, el a adunat o armată de 200.000 oameni, s-a dus în pustie şi 1-a distrus pe Amalec. Dar, deşi Dumnezeu îi poruncise să distrugă totul şi să nu cruţe nimic, el a cruţat cele mai bune vite şi pe Agag.
Dumnezeu i-a vorbit apoi lui Samuel: „îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci... nu păzeşte cuvintele Mele".
Saul i-a spus de două ori lui Samuel: „Am păzit cuvântul Domnului", „Am ascultat de glasul Domnului".
Şi poate mulţi cred că aşa a făcut. Dar ascultarea lui nu a fost deplină. Dumnezeu pretinde o ascultare întocmai, deplină. Dumnezeu îi spusese: „Nimiceşte cu desăvârşire! Nu cruţa nimic!". El nu a făcut asta, ci a cruţat cele mai bune oi pentru a aduce o jertfă Domnului. Samuel i-a răspuns lui Saul: „Ascultarea face mai mult decât jertfele şi păzirea **cuvântului**
11
Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă şi El ca împărat".
Ce trist gen de ascultare, care în parte face după porunca Domnului, şi totuşi nu este ascultarea pe care o pretinde Dumnezeu! Dumnezeu spune despre orice păcat şi despre orice neascultare: „Nimiciţi cu desăvârşire! Nu cruţaţi nimic!" Dumnezeu să ne arate dacă umblarea noastră cu El este într-adevăr totală, dacă urmărim să nimicim cu desăvârşire şi să nu cruţăm nimic din ceea ce nu este în deplină armonie cu voia Lui. Numai o ascultare din toată inima, până în cele mai mici lucruri, poate să îl mulţumească pe Dumnezeu. Nimic altceva să nu ne mulţumească, ca nu cumva, atunci când spunem: „Am ascultat", Dumnezeu să ne spună: „Ai lepădat cuvântul Domnului".
7. încă un cuvânt despre Vechiul Testament. în afară de Deuteronom, Ieremia este cartea cea mai bogată în cuvântul „ascultaţi", deşi, din păcate, cu referire mai frecventă la faptul că

poporul nu a ascultat. Dumnezeu rezumă în următoarele cuvinte modul în care s-a purtat cu poporul Lui:
„Căci n-am vorbit nimic... cu privire la arderi de tot şi jertfe... Ci iată porunca pe care le-am dat-o: Ascultaţi glasul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul vostru" (Ieremia 7:22-23).
Fie ca noi să învăţăm că tot ceea ce Dumnezeu vorbeşte despre jertfe, chiar şi despre jertfa Fiului Său preaiubit, se subordonează unui singur lucru, şi anume readucerii fiinţei umane la ascultarea deplină. Nu există altă cale de a pătrunde semnificaţia cuvântului „Eu voi fi Dumnezeul vostru" decât acest, Ascultaţi de glasul Meu!".

III. Noul Testament

1. Imediat ne duce gândul la Domnul nostru binecuvântat şi la importanţa pe care El o acordă ascultării, ea fiind scopul pentru care a venit în această lume. El a venit în această lume cu
12
rugăciunea: „Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule", lucru exprimat şi în faţa oamenilor: „Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis".
Despre ceea ce a făcut, despre tot ceea ce a suferit, chiar şi despre moartea Sa, El a spus: „Am primit această poruncă de la Dumnezeu".
Dacă citim din învăţăturile Lui, găsim mereu exprimat gândul că ascultarea de care a dat El dovadă este ceea ce El pretinde de la toţi cei care vor să-I fie ucenici.
în întreaga Lui slujire, de la început la sfârşit, ascultarea a fost

în predica de pe munte El spune că doar cel care „face voia Tatălui Meu din ceruri" poate intra în împărăţie. în vorbirea Lui de rămas bun, cât de minunat relevă El caracterul spiritual al ascultării adevărate, arătând că ea este născută din dragoste şi insuflată de dragoste, şi, de asemenea, că ea deschide calea către dragostea lui Dumnezeu. Gravaţi în inimile voastre aceste cuvinte minunate: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele. Şi eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor... şi anume Duhul Adevărului. ... Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui... Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el." (Ioan 14:15-17, 21, 23).
Nu există cuvinte care să exprime cu mai multă simplitate şi cu mai multă putere locul slăvit pe care Cristos îl dă ascultării, cu cele două aspecte ale ei; adică, ea este posibilă numai în cazul unei inimi pline de dragoste şi face posibilă primirea a tot ceea ce Dumnezeu are de dat din Duhul Lui, din dragostea Lui minunată, din locuirea Lui în Domnul Isus Cristos. Nu **cunosc** vreun alt pasaj din Scriptură care să dea o mai mare revelaţii' a
13
vieţii spirituale a cărei existenţă depinde doar de o unică condiţie: ascultarea din dragoste. Să ne rugăm cu sinceritate lui Dumnezeu ca, prin Duhul Lui cel Sfânt, lumina acestei revelaţii să umple ascultarea noastră zilnică cu slava ei cerească.
Toate aceste consideraţii sunt întru totul confirmate de capitolul următor. Cât de bine cunoaştem noi pilda viţei-de-vie! De câte ori nu ne-am întrebat noi cu sinceritate cum putem rămâne mereu în Cristos! Ne-am gândit la a dedica mai mult timp studierii Cuvântului, la a avea mai multă credinţă, mai multă rugăciune, mai multă părtăşie cu Domnul, dar am scăpat din vedere adevărul simplu pe care Isus îl învaţă într-un mod atât de clar: „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea", având drept corelativ „Tot aşa după cum Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi am rămas în dragostea Lui".
Atât pentru El, cât şi pentru noi singurul mod posibil de a rămâne în dragostea divină este de a păzi poruncile. Daţi-mi voie să vă întreb: aţi ştiut, aţi auzit, aţi crezut şi aţi experimentat că ascultarea de pe pământ este cheia unui loc în dragostea lui Dumnezeu în cer? Dacă nu există o corespondenţă între dragostea totală a Dumnezeului din ceruri şi ascultarea noastră totală, plină de dragoste aici pe pământ, atunci Cristos nu ni se poate arăta, Dumnezeu nu poate rămâne în noi şi noi nu putem rămâne în dragostea Lui.
2. In ceea ce-i priveşte pe apostoli găsim în Fapte două expresii ale lui Petru care sunt o mărturie a faptului că învăţătura Domnului găsise un sol roditor în inima lui. In prima, „Dumnezeu a dat Duhul Sfânt celor care ascultă de El", Petru dovedeşte că el a fost conştient că predarea lor în mâna lui Cristos a fost pregătirea pentru Rusalii, în cea de-a doua, „Trebuie

să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni", avem responsabilitatea omului: ascultarea trebuie să fie până la moarte; nimic de pe pământ nu poate să împiedice ascultarea în cel care s-a dat pe sine însuşi lui Dumnezeu.
14
3. începutul şi finalul Epistolei lui Pavel către romani conţin, fiecare, expresia: „ca să aducem... la ascultarea credinţei pe toate neamurile" (1:5 şi 16:26), lucrare în vederea căreia Pavel a fost făcut apostol. El vorbeşte despre ceea ce Dumnezeu a lucrat „ca să aducă neamurile la ascultarea de El". învăţătura lui este că, după cum ascultarea lui Cristos ne-a făcut drepţi, şi noi devenim slujitori ai ascultării de dreptate. După cum neascultarea, în Adam şi în noi, a fost unicul lucru care a adus moartea, tot aşa ascultarea, în Cristos şi în noi, este singurul lucru pe care Evanghelia ni-1 face cunoscut ca fiind calea de restabilire a relaţiei cu Dumnezeu şi de redobândire a bunăvoinţei Lui.
4. Cu toţii cunoaştem avertismentul lui Iacov de a fi nu numai ascultători ai Cuvântului, ci şi înfăptuitori ai lui. El ne arată căAvraam a fost îndreptăţit, iar credinţa acestuia - desăvârşită prin faptele lui.
5. în prima Epistolă a lui Petru e nevoie să aruncăm o privire doar asupra primului capitol pentru a vedea ce loc ocupă ascultarea în concepţia lui. în versetul 2 el vorbeşte aleşilor, „prin sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Cristos", arătându-ne astfel că ascultarea este planul veşnic al Tatălui, obiectivul măreţ al lucrării Duhului şi o parte importantă a mântuirii lui Cristos. în versetele 14-15 el scrie: „Ca nişte copii ai ascultării", născuţi din ea, însemnaţi de ea, supuşi ei, „fiţi sfinţi în toată purtarea voastră". Ascultarea este
ÎNCEPUTUL ADEVĂRATEI SFINŢENII.
în versetul 22 citim: „prin ascultarea de adevăr v-aţi curăţit sufletele prin Duhul"; acceptarea adevărului lui Dumnezeu nu era o simplă chestiune de consimţământ sau de emoţie puternică, ci o supunere a vieţii sub domnia adevărului lui Dumnezeu. Viaţa creştinului este, în primul rând, ascultare.
6. Cunoaştem cât de categorice sunt afirmaţiile lui Ioan. „Cine zice: «îl cunosc», şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos".
15

Ascultarea este
SINGURUL TEST AL CARACTERULUI CREŞTIN.
„Să iubim... cu fapta şi cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi ne vom linişti inimile înaintea Lui... Şi orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui" (1 Ioan 3:18-22). Ascultarea este secretul unei conştiinţe bune şi al încrederii că Dumnezeu ne aude.,.Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui". Ascultarea care păzeşte poruncile Lui este veşmântul sub care se revelează dragostea ascunsă, invizibilă şi prin care această dragoste se poate cunoaşte.
Acesta este locul pe care ascultarea îl are în Sfânta Scriptură, în planul lui Dumnezeu, în inimile slujitorilor Lui. Ne putem întreba pe bună dreptate: Are ea acest loc în inima noastră? I-am dat noi ascultării locul suprem de autoritate asupra noastră, aşa cum vrea Dumnezeu? Este ea mobilul oricărei acţiuni şi al apropierii noastre de El? Dacă ne-am lăsa călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, am descoperi că niciodată nu am dat ascultării locul cuvenit în programul vieţii noastre şi că această lipsă este cauza eşecului vieţii noastre de rugăciune şi slujire. S-ar putea să descoperim că binecuvântările mai profunde ale harului lui Dumnezeu şi cunoaşterea deplină a dragostei şi a apropierii lui Dumnezeu nu au fost tangibile pentru noi din simplul motiv că ascultarea noastră nu a devenit niciodată ceea ce Dumnezeu o vrea, adică punctul de pornire şi ţinta vieţii noastre creştine.
Fie ca acest prim pas să trezească în noi o dorinţă sinceră de a cunoaşte pe deplin voia lui Dumnezeu cu privire la această chestiune. Să ne unim în rugăciune ca Duhul Sfânt să ne arate cât de plină de lipsuri este viaţa noastră de creştini atunci când ascultarea nu domneşte; să ne arate cum acea viaţă poate fi schimbată cu o viaţă de predare deplină în slujba ascultării absolute; să ne arate siguranţa faptului că Dumnezeu, în Cristos, ne va da puterea de a o trăi în această lume.

Ascultarea lui Cristos

„Prin ascultarea Unuia singur, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi... Nu ştiţi că, dacă vă daţi pe voi înşivă robi cuiva spre ascultare sunteţi robi ai aceluia de care ascultaţi?"

(Romani 5:19; 6:16, Cornilescu 1998).
Prin ascultarea Unuia vor fi făcuţi drepţi cei mulţi. Aceste cuvinte dezvăluie ceea ce noi Ii datorăm lui Cristos. După cum în Adam am fost păcătoşi, tot aşa în Cristos suntem făcuţi drepţi.
Cuvintele de mai sus ne arată cărui aspect al persoanei lui Cristos îi datorăm noi dreptatea noastră. Aşa cum neascultarea lui Adam ne-a făcut păcătoşi, tot aşa, ascultarea lui Cristos ne face drepţi. Noi datorăm totul ascultării lui Cristos.
Intre comorile pe care le-am moştenit în Cristos aceasta ocupă un loc proeminent. Dar cât de multe persoane nu s-au preocupat niciodată de ea într-un asemenea mod, încât să o iubească, să-şi găsească plăcerea în ea şi să primească adevărata ei binecuvântare! Fie ca Dumnezeu, prin Duhul Lui, să ne descopere slava ei şi să ne facă părtaşi puterii ei.
Bănuiesc că sunteţi familiarizaţi cu binecuvântatul adevăr al justificării prin credinţă. în capitolele precedente pasajului tocmai citat din Romani (3:21; 5:11) Pavel şi-a îndreptat atenţia asupra temeliei binecuvântate a justificării, adică asupra ispăşirii prin sângele lui Cristos; asupra căii şi a condiţiilor de a primi justificarea, adică asupra credinţei în harul fără plată al unu: Dumnezeu care îi justifică pe cei fără de Dumnezeu; asupra roadelor **binecuvântate** ale justificării, adică asupra revărsării dreptăţii lui Cristos, care

17

asigură accesul imediat în prezenţa lui Dumnezeu, şi asupra nădejdii slavei. în pasajul tocmai citat el purcede la descoperirea adevărului mai profund al unirii cu Cristos prin credinţă, în care îşi are rădăcinile justificarea şi care face posibilă acceptarea noastră de către Dumnezeu. Pavel se întoarce în timp până la Adam şi la unirea noastră cu el, la toate consecinţele care au decurs ca urmare a acestei uniri, pentru a da la iveală cât de raţional şi de natural este ca toţi cei care îl primesc pe Cristos prin credinţă şi care sunt uniţi cu El să devină părtaşi ai dreptăţii şi vieţii Lui. Prin însuşi acest argument el pune un accent deosebit pe contrastul care există între neascultarea lui Adam, ce a avut ca rezultat condamnarea şi moartea, şi ascultarea lui Cristos, cu dreptatea şi viaţa pe care le-a adus ea. Dacă ne vom pleca gândul asupra locului pe care ascultarea lui Cristos îl ocupă în lucrarea Lui de mântuire şi dacă vom vedea în ea însăşi rădăcina răscumpărării noastre, atunci vom şti ce loc să-i acordăm în inima şi în viaţa noastră.
„Prin neascultarea unui singur om cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi". Cum s-a întâmplat acest lucru?
Există o dublă legătură între Adam şi descendenţii Iui, şi anume una judiciară şi una vitală.
LEGĂTURA JUDICIARĂ, RESPECTIV VITALĂ.
Prin legătura judiciară întreaga rasă umană, deşi nenăscută încă, a ajuns sub sentinţa morţii. Moartea a domnit de la Adam la Moise asupra tuturor, chiar şi asupra copilaşilor, care nu au comis acelaşi păcat ca şi Adam.
Această legătură judiciară îşi are rădăcinile în cea vitală. Sentinţa nu s-ar fi aplicat asupra oamenilor, dacă ei nu ar fi fost în Adam. Iar legătura vitală, la rândul ei, a devenit manifestarea celei judiciare; fiecare copil al lui Adam vine pe lume sub puterea păcatului şi a morţii. Prin neascultarea unuia cei mulţi au devenit păcătoşi, atât prin poziţie — supusă blestemului păcatului, cât şi prin natura lor — supusă puterii păcatului.
18
Adam a fost prefigurarea Aceluia care trebuia să vină şi care este numit Al Doilea Adam, Al Doilea Tată al rasei umane. Neascultarea lui Adam a avut efecte similare cu cele ale ascultării lui Cristos. De îndată ce un păcătos crede în Cristos, este unit cu El şi, printr-o sentinţă judiciară, este declarat şi acceptat ca fiind drept în ochii lui Dumnezeu. Legătura judiciară îşi are rădăcinile în cea vitală. Un păcătos este posesorul dreptăţii lui Cristos numai dacă îl are pe Cristos însuşi în interiorul lui şi dacă el este în Cristos. înainte de a cunoaşte ce înseamnă a fi în Cristos, el poate şti că este achitat şi acceptat. Dar mai departe va trebui să cunoască legătura vitală şi să înţeleagă că, pe cât de reală şi de completă a fost participarea lui la neascultarea lui Adam, neascultare ce a dus la apariţia morţii şi a naturii păcătoase, pe atât de reală este şi participarea lui la ascultarea lui Cristos, ascultare din care izvorăsc dreptatea şi

viaţa şi natura de ascultare.
Să vedem şi să înţelegem următorul lucru:
Prin neascultarea lui Adam noi am fost făcuţi păcătoşi. Singurul lucru pe care Dumnezeu 1-a pretins din partea lui Adam a fost ascultarea. Singurul mod prin care făptura umană îl poate slăvi pe Dumnezeu şi prin care se poate bucura de acceptarea şi binecuvântarea Lui este ascultarea. Singura cauză a puterii pe care păcatul a adus-o în lume, a ruinii pe care a provocat-o este neascultarea. Blestemul păcatului asupra noastră se datorează neascultării care sălăşluieşte în noi. Puterea păcatului care lucrează în noi nu este altceva decât faptul că, moştenind natura lui Adam, noi am moştenit şi neascultarea lui; suntem născuţi copii ai neascultării.
Este evident că
LUCRAREA PE CARE TREBUIA SĂ O FACĂ CRISTOS
a fost aceea de a îndepărta această neascultare, cu tot blestemul, stăpânirea, natura şi faptele ei rele. Neascultarea a fost rădăcina păcatului şi a nenorocirii. Primul obiectiv al mântuirii Lui a fosl
19
acela de a reteza rădăcina rea şi de a-1 readuce pe om la destinul lui originar, adică la o viaţă de ascultare faţă de Dumnezeul lui.
Cum a făcut Cristos acest lucru?
In primul rând, prin venirea Lui ca Al Doilea Adam pentru a îndrepta ceea ce făcuse primul. Păcatul ne face să credem că este umilitor să cauţi să cunoşti şi să faci mereu voia lui Dumnezeu. Cristos a venit să ne arate caracterul nobil, binecuvântat şi ceresc al ascultării. Când Dumnezeu ne-a dat să purtăm haina făpturii create, noi nu am ştiut că frumuseţea şi puritatea ei nepătate însemnau ascultare faţă de El. Cristos a venit şi s-a îmbrăcat cu acea haină pentru a ne arăta cum trebuie să o purtăm şi cum putem intra înveşmântaţi cu ea în prezenţa şi slava lui Dumnezeu. Cristos a venit să învingă, să îndepărteze neascultarea şi să o înlocuiască cu ascultarea Lui pentru noi şi în noi. Neascultarea lui Adam a avut un caracter universal, puternic şi atotcuprinzător, dar ascultarea lui Cristos a fost cu mult mai mare în toate aceste aspecte.
Prin viaţa Lui de ascultare, Cristos ni se dezvăluie sub trei aspecte:
1. ca Exemplu, pentru a ne arăta ce este adevărata ascultare;
2. ca Siguranţă a noastră — prin ascultarea Lui El a împlinit toată dreptatea în locul nostru;
3. ca Domn al nostru, pentru a ne da o natură nouă, de ascultare.
El a şi murit pentru a ne arăta că ascultarea Lui înseamnă o disponibilitate de a asculta în chip desăvârşit, de a muri pentru Dumnezeu; că ea înseamnă a suferi în locul nostru şi a ispăşi vina neascultării noastre; că ea înseamnă moartea faţă de păcat ca o cale de a intra în viaţa lui Dumnezeu atât pentru El, cât şi pentru noi.
Neascultarea lui Adam, cu toate consecinţele ei, trebuia îndepărtată şi înlocuită de ascultarea lui Cristos. Din punct de vedere judiciar, prin ascultarea Lui noi suntem făcuţi drepţi. Aşa
20
cum am fost făcuţi păcătoşi prin neascultarea lui Adam, tot aşa suntem acum întru totul justificaţi şi eliberaţi de puterea păcatului şi a morţii; stăm înaintea lui Dumnezeu ca oameni drepţi. în privinţa legăturii vitale — căci legătura judiciară şi cea vitală sunt la fel de inseparabile ca şi în cazul lui Adam — suntem una cu Cristos în moartea şi învierea Lui, morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, după cum este şi El. Viaţa pe care o primim în El nu este alta decât o viaţă de ascultare.
Fiecare dintre noi care vrem să cunoaştem ce este viaţa de ascultare să medităm la următorul lucru: ascultarea lui Cristos este secretul dreptăţii şi al mântuirii pe care le găsim în El. Ascultarea este esenţa dreptăţii, ascultarea este mântuirea. Ascultarea Lui, care trebuie acceptată, în care trebuie să mă încred, de care trebuie să mă bucur, întrucât acoperă, înghite şi anihilează neascultarea mea, aşadar ascultarea Lui este singura bază neschimbătoare, la care nu trebuie să renunţ niciodată, a acceptării de către Dumnezeu. întocmai cum neascultarea lui Adam a fost puterea ce a domnit în viaţa mea, această putere a morţii, la fel ascultarea Lui devine puterea vieţii noii naturi din mine. Aşa se face că acum realizez de ce Pavel, în pasajul pe care îl avem noi în vedere, stabileşte o conexiune între dreptate şi viaţă. „Dacă, prin

greşeala unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur, cu mult mai mult cei care primesc plinătatea harului şi a darului dreptăţii vor domni în viaţă printr-Unul singur, Isus Cristos" (Romani:5-17; Cornilescu 1998), chiar aici pe pământ. Darul harului a adus justificare.
Analizând cu multă atenţie paralela între primul şi Al Doilea Adam, pe de o parte vedem că, în primul, au domnit moartea şi neascultarea, ambele fiind transmise urmaşilor lui, iar, pe de altă parte, devenim tot mai conştienţi că ascultarea lui Crislos trebuie să ne caracterizeze şi pe noi, nu numai prin faptul că ne-a fost transmisă, ci şi prin experimentarea ei piactică în v **iaţa** noastră. în mod evident, a-L primi pe El şi viaţa Lui înseamnă a
21
primi ascultarea Lui. Dreptatea pe care Dumnezeu ne-o dă fără plată ne duce imediat cu gândul la ascultarea din care a luat ea naştere, cu care este una şi numai prin care poate trăi şi da roade.
Vom vedea mai pe larg această legătură în următorul capitol. După ce abordează subiectul unirii noastre pe viaţă împreună cu Cristos, Pavel dă prima poruncă din epistolă în 6:12-13 (Cornilescu 1998): „Păcatul să nu domnească... daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu". Apoi el începe imediat să arate că aceasta nu este altceva decât ascultare: „Nu ştiţi că... sunteţi robi... fie ai păcatului, spre moarte, fie ai ascultării, spre dreptate?" Raportarea ta la ascultare este practică; ai fost eliberat de neascultare (atât de cea a lui Adam, cât şi de propria ta neascultare) şi acum ai devenit rob al ascultării care duce la dreptate. Ascultarea lui Cristos a dus la dreptate — dreptatea care este darul lui Dumnezeu pentru tine. Ascultarea ta este singura cale pe care relaţia ta cu Dumnezeu şi cu dreptatea poate fi menţinută. Ascultarea lui Cristos care duce la dreptate este numai începutul vieţii în cazul tău; ascultarea ta care duce la dreptate este continuarea ei. Există numai o singură lege valabilă atât pentru cap, cât şi pentru mădulare. Pentru Adam şi sămânţa lui a fost neascultarea şi moartea; pentru Cristos şi sămânţa Lui, ascultarea şi viaţa. Singura legătură de unire între Cristos şi sămânţa Lui, singurul semn al asemănării, este ascultarea.
Numai ascultarea a făcut din Cristos obiectul dragostei Tatălui (Ioan 10:17,18) şi Răscumpărătorul nostru. Şi numai ascultarea ne poate călăuzi să rămânem în acea dragoste (Ioan 14:21, 23) şi să ne bucurăm de răscumpărare.
„Prin ascultarea Unuia singur, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi" (Romani 5:19, Cornilescu 1998). Totul depinde de cunoaşterea şi de participarea noastră la ascultare, lucruri care nu sunt decât poarta şi calea de a ne bucura pe deplin de dreptate. In momentul convertirii, dreptatea se adaugă credinţei pentru totdeauna, dar nu se cunoaşte mai nimic despre ascultare. însă când ne încredem pe deplin în dreptate şi ne supunem domniei ei absolute ca „robi
22
ai dreptăţii", atunci descoperim că ea ne va dezvălui natura ei binecuvântată, născută din ascultare; aceasta ne va duce mereu la originea ei divină. Cu cât mai strâns ne vom ţine de dreptatea lui Cristos, prin puterea Duhului, cu atât mai fervent va fi dorinţa noastră de a fi părtaşi ascultării din care a luat naştere. în această lumină
SĂ STUDIEM ASCULTAREA LUI CRISTOS
astfel încât, asemenea Lui, să trăim şi noi ca robi ai ascultării care duce la dreptate.
1. Cristos a avut ascultarea drept principiu al vieţii. Ascultarea Lui nu a fost doar un singur act înfăptuit din când în
când, nici chiar o serie întreagă de astfel de acte, ci a fost însuşi principiul vieţii Lui. „Nu am venit să fac voia Mea." „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule." El venise în lume cu un singur scop: să facă voia Tatălui. Forţa supremă, dominantă a vieţii Lui, a fost ascultarea.
El doreşte să facă acelaşi lucru şi cu noi, după cum atestă făgăduinţa Lui: „Oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră şi mamă".
Familia este legată prin aceeaşi viaţă comună tuturor şi prin asemănări între membrii ei. Noi şi Cristos suntem legaţi prin dorinţa de a face voia lui Dumnezeu.
2. Ascultarea a fost o bucurie pentru Cristos.
„îmi găsesc plăcerea în a face voia Ta, Dumnezeule" (Psalm 40:8, KJV). „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis" (Ioan 4:34).
Mâncarea ne înviorează şi ne întăreşte. Omul sănătos îşi mănâncă pâinea cu bucurie. Dar mâncarea nu este doar bucurie, ci şi o necesitate a vieţii. A face voia lui Dumnezeu a fost

singura mâncare după care a tânjit Cristos şi fără de care El nu a putut trăi, singurul lucru care I-a astâmpărat foamea, singurul lucru care L-a înviorat, L-a îmbărbătat şi L-a umplut de bucurie.
23
La aşa ceva s-a referit David când a spus despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt „mai dulci decât mierea şi decât picurul din faguri" (Psalm 19:10). Dacă vom înţelege acest lucru, ascultarea va deveni tot mai naturală şi mai necesară pentru noi, mai înviorătoare decât mâncarea noastră zilnică.
3. Ascultarea Sa îl determina pe Cristos să aştepte descoperirea voii lui Dumnezeu.
Dumnezeu nu I-a descoperit dintr-o dată lui Cristos întreaga Lui voie, ci zi de zi, în funcţie de împrejurări. Viaţa Lui de ascultare a cunoscut o creştere, un progres; cea mai grea lecţie a învăţat-o la sfârşit. Fiecare act de ascultare îl făcea destoinic de a primi o nouă descoperire din poruncile lui Dumnezeu pentru El. Tu „mi-ai străpuns urechile... vreau să fac voia Ta, Dumnezele" (Psalm 40:6, 8)".
Numai dacă ascultarea va deveni scopul vieţii noastre ne vor fi deschise urechile de Duhul lui Dumnezeu pentru a aştepta instrucţiunile Lui; atunci nu ne vom mulţumi cu altceva decât cu călăuzirea divină spre voia divină.
4. Ascultarea Iui Cristos a fost până la moarte.
„M-am pogorât... să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis" (Ioan 6:38); El a fost gata să meargă până în pânzele albe cu lepădarea de voinţa proprie şi cu împlinirea voii Tatălui. Aceasta a fost dorinţa Lui: Nu voia Mea, ci voia Ta.
Aceasta este ascultarea la care El ne invită şi pentru care tot El ne dă putere. Predarea din toată inima sub steagul ascultării în toate lucrurile este adevărata ascultare, este singura putere care ne va ajuta să mergem mai departe. Domnul să-i ajute pe cei credincioşi să înţeleagă faptul că ascultarea este aceea care aduce sufletului bucurie şi tărie!
Atât timp cât ne îndoim de necesitatea ascultării în toate aspectele vieţii şi avem un sentiment ascuns al posibilităţii eşecului, ne pierdem încrederea care ne asigură biruinţa. Dar
24
când îl punem pe Dumnezeu înaintea ochilor noştri, **conştienţi** •de necesitatea unei ascultări totale şi angajându-ne să o punem în practică, neîndrăznind să-I oferim ceva mai puţin decât o astfel de ascultare, atunci ne încredinţăm lucrării puterii divine care ne poate stăpâni viaţa prin Duhul Sfânt.
5. Ascultarea lui Cristos a luat naştere din smerenia cea mai adâncă. „Să aveţi în voi gândul acesta care era şi în Cristos Isus:.. .S-a
dezbăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob... S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte" (Filipeni 2:5-7).
Persoanei care este gata să se golească de sine, care este gata să fie şi să trăiască ca un rob, un rob al ascultării, care este gata să se umilească foarte mult înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, unei asemenea persoane, deci, ascultarea lui Cristos îşi va descoperi frumuseţea cerească şi puterea ei de constrângere. Se poate să avem o voinţă puternică, care ne asigură încrederea în sine, care luptă pentru o viaţă de ascultare, dar care eşuează. Când ne aflăm înaintea lui Dumnezeu în umilinţă, blândeţe, răbdare şi supunere completă înaintea voii Lui şi când suntem gata să ne închinăm într-o stare de nevoie şi de dependenţă de El, când ne întoarcem privirile de la persoana noastră, atunci ni se deschid ochii să vedem că singura noastră datorie şi binecuvântare este aceea de a asculta de acest Dumnezeu slăvit.
6. Ascultarea lui Cristos a avut izvorul în credinţă — în dependenţă totală de puterea lui Dumnezeu.
„Nu fac nimic de la Mine însumi" (Ioan 8:28). „Tatăl care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" (Ioan 14:10).
Predarea fără rezerve a Fiului în voia Tatălui a fost pe acelaşi plan cu revărsarea fără rezerve şi neîncetată a puterii **lui** Dumnezeu care lucra în El.
Lucru valabil şi în ceea ce ne priveşte. Dacă vom învăţa că predarea voii noastre în mâna lui Dumnezeu este întotdeauna măsura revărsării puterii Lui în noi, vom vedea că predarea
înspre
25

o viaţă de ascultare nu este altceva decât o credinţă deplină că Dumnezeu va realiza totul în noi.
Făgăduinţele lui Dumnezeu din Noul Legământ se bazează toate pe următorul lucru: „Domnul Dumnezeul tău îţi va tăia împrejur inima ta... şi vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta... şi tu... vei asculta de glasul Lui" (Deuteronom 30:6, 8). „Voi pune Duhul Meu în voi, şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele"(Ezechiel 36:27).
Să credem şi noi, asemenea Fiului, că Dumnezeu poate lucra totul în noi şi atunci vom avea îndrăzneala de a ne consacra unei ascultări fără rezerve — unei ascultări până la moarte. Acest punct din viaţa noastră va marca începutul experienţei binecuvântate a asemănării cu Fiul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte împlinirea voii Tatălui; El s-a bazat numai pe puterea Tatălui. Să-I dăm totul lui Dumnezeu. El va lucra totul în noi. Nu ştiţi că voi, făcuţi drepţi prin ascultarea Unuia, sunteţi asemenea Lui, iar în El slujitori ai ascultării care duce la dreptate? în ascultarea Lui îşi are ascultarea celor mulţi rădăcinile, viaţa şi siguranţa. Să ne întoarcem la El, să ne fixăm privirile asupra Lui, să învăţăm de la El şi să credem în Cristos, în Cel care a fost ascultător. Acesta să fie Cristosul pe care îl căutăm, pe care îl iubim; să căutăm să fim transformaţi după chipul Lui. După cum dreptatea Lui este singura noastră nădejde, tot aşa să îngăduim ca ascultarea Lui să fie singura noastră dorinţă. Credinţa noastră în El să-şi dovedească sinceritatea şi încrederea în puterea supranaturală a lui Dumnezeu care lucrează în noi prin faptul că îl acceptă pe Cristos, pe Cel care a fost ascultător, ca pe Cel ce este însăşi viaţa noastră, ca pe Cel care locuieşte în noi.

Secretul ascultării adevărate

„El... a învăţat ascultarea" — Evrei 5:8, KJV.
Secretul ascultării adevărate este legătura personală, neîntreruptă şi apropiată cu Dumnezeu. Toate încercările noastre de a asculta pe deplin se vor solda cu eşecuri până când nu vom intra într-o părtăşie neîntreruptă cu El. Conştiinţa prezenţei sfinte a lui Dumnezeu în viaţa noastră ne păzeşte de neascultare.
Ascultarea deficientă este întotdeauna rezultatul unei vieţi deficiente. Argumentele şi motivaţiile folosite în vederea trezirii şi înflăcărării unei astfel de vieţi pot avea un oarecare folos, dar adevărata lor binecuvântare trebuie să fie aceea de a ne face să simţim nevoia unei cu totul alte vieţi, a unei vieţi în întregime sub puterea lui Dumnezeu, care să aibă ca rezultat firesc ascultarea. Viaţa deficientă, viaţa unei părtaşii discontinue şi neregulate cu Dumnezeu, trebuie vindecată pentru a da cale liberă unei vieţi pline şi sănătoase; atunci va deveni posibilă ascultarea deplină. Secretul unei ascultări adevărate este întoarcerea la o părtăşie apropiată şi continuă cu Dumnezeu.
„EL.. a învăţat ascultarea". De ce a fost nevoie de aşa ceva? Care este binecuvântarea pe care ne-o aduce Ei? „El... a învăţat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit şi... S-a făcut, pentru toţi cei ce-L ascultă, Autorul unei mântuiri veşnice".
Suferinţa este ceva străin de natura noastră, de aceea este nevoie de supunerea voinţei noastre.

Cristos a avut nevoie de suferinţă pentru ca, prin ea, să poată învăţa, cu orice preţ, să asculte şi să renunţe la voia Lui în favoarea voii Tatălui. El a avut nevoie să înveţe ascultarea, pentru ca, în calitate de Mare preot al nostru, să poată fi făcut desăvârşit. El a învăţat ascultarea. A fost ascultător până la moarte pentru a deveni autorul mântuirii noastre. Prin ascultare a devenit El autorul mântuirii, ca să-i poată mântui „pe cei ce-L ascultă".
După cum a fost absolut necesar ca El să dobândească ascultarea, tot aşa este absolut necesar ca noi să dobândim mântuirea. Esenţa mântuirii este ascultarea de Dumnezeu. Cristos, ca Cel Ascultător, ne mântuieşte pe noi, cei care ascultăm de El. Fie în suferinţa Lui de pe pământ, fie în slava Lui din ceruri, fie în El, fie în noi, ascultarea este lucrul asupra căruia se îndreaptă inima lui Cristos.
Pe pământ, Cristos a fost elev în şcoala ascultării; din cer, El predă ascultarea ucenicilor Lui de pe pământ. într-o lume în care neascultarea domneşte până la moarte, repunerea ascultării în locul care i se cuvine se află în mâinile lui Cristos. Atât în viaţa Lui, cât şi în a noastră El

Şi-a asumat sarcina de a o menţine. El ne învaţă ascultarea şi, în acelaşi timp, o lucrează în noi.
Să încercăm să ne imaginăm ce şi cum ne învaţă El; se poate că vom vedea cât de puţin ne-am dat silinţa să fim elevi buni în această şcoală în care nu poţi învăţa altceva decât ascultarea. Când ne gândim la o şcoală obişnuită, lucrurile care ne vin prima dată în minte sunt: 1. învăţătorul; 2. manualul şi 3. elevii. Să vedem care este fiecare dintre acestea în şcoala ascultării.

I. învăţătorul

, JE1... a învăţat ascultarea". In calitate de învăţător, primul lucru pe care îl face este să descopere secretul ascultării Lui faţă de Tatăl.
Am afirmat mai devreme că puterea ascultării adevărate se află în legătura personală, neîntreruptă cu Dumnezeu. Aşa a fost

şi cu Domnul Isus. Despre toată învăţătura Lui El a spus: „Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuşi Mi-a poruncit ce trebuie să spun şi cum trebuie să vorbesc. Şi ştiu că porunca Lui este viaţa veşnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun aşa cum Mi le-a spus Tatăl" (Ioan 12:49-50).
Aceasta nu înseamnă că Cristos a primit porunca lui Dumnezeu în veşnicie, ca parte din însărcinarea pe care I-a dat-o Tatăl pentru venirea Lui în lume. Nu. Zi de zi, clipă de clipă, în fiecare moment de muncă şi învăţătură, El a trăit, ca om, într-o comuniune continuă cu Tatăl şi a primit instrucţiunile Lui după cum avea nevoie. Nu a spus El: „Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând... şi-I arată tot ce face; şi-I va arăta lucrări mai mari decât acestea"; Eu „ judec după cum aud"; „Nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis este cu Mine", „Cuvintele pe care vi le spun, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuieşte în Mine..."? (Ioan 5:19-20, 30, 8:16, 14:10). întotdeauna El a fost dependent de o părtăşie continuă cu Tatăl şi de lucrarea Tatălui, de ceea ce a auzit şi a văzut din cuvintele şi faptele lui Dumnezeu.
Domnul nostru a vorbit întotdeauna despre legătura Lui cu Tatăl ca fiind simbolul şi făgăduinţa legăturii noastre cu El şi cu Tatăl, prin El. Şi pentru noi, ca şi pentru El, viaţa de continuă ascultare este imposibilă fără părtăşie şi învăţătură neîntreruptă. Numai când Dumnezeu vine în vieţile noastre, într-o măsură şi cu o putere pe care mulţi nu şi le-ar imagina ca fiind posibile, când credem în prezenţa Lui, a Celui Veşnic şi Omniprezent, urmând exemplul Fiului, numai atunci deci, poate exista speranţă cu privire la o viaţă în care fiecare gând este făcut rob ascultării de Cristos.
„ASCULTAŢI GLASUL MEU ŞI EU VOI FI DUMNEZEUL VOSTRU"
cuvinte care relevă nevoia noastră imperativăde a primi porunci şi instrucţiuni de la Dumnezeu.

Expresia „ascultaţi poruncile Mele" este foarte rar folosită în Scriptură; în schimb avem „ascultaţi de Mine" sau „ascultaţi, luaţi aminte la glasul Meu". în cazul unui comandant al armatei, al unui profesor, al tatălui unei familii, nu un cod de legi foarte bine întocmit, cu ameninţările şi răsplata pe care le prevede, este garantul ascultării adevărate, ci
INFLUENŢA PERSONALĂ VIE
este cea care dă naştere dragostei şi entuziasmului. Bucuria auzirii în permanenţă a glasului lui Dumnezeu va da bucuria şi puterea ascultării adevărate. Glasul Lui dă puterea de a asculta Cuvântul; Cuvântul fără glasul Lui viu nu are valoare.
Cât de clar poate fi ilustrat acest fapt prin contrastul stării de lucruri din Israel! Copiii lui Israel auziseră glasul lui Dumnezeu pe muntele Sinai şi s-au înspăimântat. I-au cerut lui Moise ca Dumnezeu să nu le mai vorbească în mod direct, ci el să fie intermediarul între ei şi Dumnezeu. S-au gândit numai la porunci; ei nu ştiau că singura putere de a asculta se află în prezenţa lui Dumnezeu, auzind glasul Lui. Istoria lor este una a neascultării; Dumnezeu le-a vorbit numai prin intermediul lui Moise şi al tablelor legii, deoarece ei se temeau de un contact direct cu Dumnezeu.
Lucrurile par a sta cam la fel şi astăzi. Mulţi, mulţi creştini găsesc că este mai uşor să înveţe de la oameni spirituali decât să aştepte şi să primească învăţătură direct de la Dumnezeu.

Credinţa lor se bazează pe înţelepciunea oamenilor, nu pe puterea lui Dumnezeu.
Să învăţăm marea lecţie pe care Domnul nostru vrea să o învăţăm. El „a învăţat ascultarea" aşteptând în fiecare moment să-L audă şi să-L vadă pe Tatăl. Numai dacă, asemenea Lui, împreună cu El, în şi prin El umblăm cu Dumnezeu în permanenţă şi îi auzim glasul putem noi încerca să-I aducem lui Dumnezeu ascultarea pe care El o cere şi o lucrează în noi.

30

Cristos ne poate da şi învăţa acest lucru din iiclAnciiiul. \ |i |ij şi ale experienţei proprii. Rugaţi-vă cu **sinceritate CB DuiTMi** să vă arate nebunia încercării de a asculta fără a **avea** ne von 1**1<** aceeaşi putere de care a avut nevoie Cristos, să sădească în \ **ol** dorinţa de a renunţa la totul pentru bucuria **eristică datfl dl** prezenţa Tatălui în tot timpul.

II. Manualul

Comunicarea directă a lui Cristos cu Tatăl nu L-a lacul **indfl** pendent de Sfânta Scriptură.
în şcoala divină a ascultării nu există decât un singur **manual,** fie că e vorba de bătrânii Adunării, fie de copii. Când a **învăţat** ascultarea, El s-a folosit de acelaşi manual ca şi noi. Nu l-a folosii numai când a fost necesar să-i înveţe sau să-i convingă pe alţii — El a apelat la Cuvânt şi pentru viaţa şi călăuzirea proprie-.
De la începutul vieţii Lui publice până la sfârşitul ei El ;i liaii prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Este scris" — aceasta a **fost** sabia Duhului cu care El l-a biruit pe Satan. „Duhul Domnului **este** peste Mine"— acest verset a fost conştienta cu care El a începui **propovB** duirea Evangheliei. „Ca să se împlinească Scriptura" a fost **lumina** în care El a acceptat suferinţa şi chiar moartea. După înv ierc I ii I < ■ .1 explicat ucenicilor „în toate Scripturile, ce era cu privire la El"!
El a găsit deja trasate în Scriptură planul şi calea lui **Dumnezeii** cu privire la El şi S-a dedicat împlinirii lor. în **Cuvântul** lui Dumnezeu şi prin folosirea lui, El a primit învăţătura **direi** 1.1. continuă a Tatălui.
în şcoala de ascultare a lui Dumnezeu, Biblia esle **singUfUj** manual. Aceasta ne arată modul în care ar trebui să ne **apropiem** de Biblie — cu dorinţa simplă de a găsi în ea ce cslc **scris despn** noi în legătură cu voia lui Dumnezeu şi de a face aceastfi voii
Scriptura nu a fost scrisă pentru a ne de/.volla aiiioţiiiiiţcli ci pentru ane călăuzi comportamentul, „ca omul lui Diurnii

31

sa **fie** desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască", învăţaţi de la Cristos să socotiţi tot ce este în Scriptură din revelaţia lui Dumnezeu, din dragostea şi sfaturile Lui, ca fiind pur şi simplu nişte mijloace ajutătoare în vederea atingerii marii ţinte a lui Dumnezeu — aceea ca omul să fie destoinic pentru a face voia Lui aşa cum se face ea în cer, ca omul să fie readus la ascultarea desăvârşită pe care o doreşte inima lui Dumnezeu şi care este o binecuvântare.
în şcoala de ascultare a lui Dumnezeu, Cuvântul Lui este singurul manual. Pentru a aplica acel Cuvânt în propria viaţă şi umblare, pentru a cunoaşte când trebuia să-Şi însuşească şi să pună în practică fiecare pasaj ce îl privea, Cristos a avut nevoie de învăţătură divină şi a primit-o. El este Cel care spune în Isaia: „Domnul Dumnezeu... îmi trezeşte în fiecare dimineaţă, El îmi trezeşte urechea să ascult cum ascultă nişte ucenici. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea..." (Isaia 50:4).
El, care a învăţat ascultarea astfel, ne va învăţa şi pe noi să ascultăm prin Duhul Sfânt pe care ni-L dă în inimi ca Traducător divin al Cuvântului. Aceasta este marea lucrare a Duhului dinlăuntru — de a implanta în inimile noastre Cuvântul pe care îl citim şi la care cugetăm, şi de a-1 face viu şi puternic acolo, astfel încât acest Cuvânt să poată lucra în voinţa, dragostea şi fiinţa noastră întreagă. Din cauză că acest lucru nu este înţeles, Cuvântul nu are puterea de a lucra ascultarea.
Să încerc să vorbesc mai clar despre acest aspect. Ne bucurăm de atenţia mărită acordată studiului biblic şi de mărturiile referitoare la interesul sporit faţă de Cuvânt şi la foloasele ce decurg din acesta. Dar să nu ne înşelăm. Se poate că ne face plăcere să studiem Biblia; se poate că admirăm şi suntem încântaţi de punctele de vedere pe care ni le formăm din adevărul lui Dumnezeu; gândurile pe care le avem pot face o impresie puternică asupra noastră, trezind cele mai plăcute sentimente

religioase, dar, cu toate acestea, influenţa loi **prm** Iii < Iii
facesfinţi, smeriţi, plini de dragoste, rălxhiinM. i'.n.i h |.....*i* I
sluji, fie pentru a suferi, poate fi neînsemnata. Singurii i ţpll este că nu primim Cuvântul aşa cum **trebuie, i'U po ' " Ihtul**
Dumnezeului celui Viu care trebuie să ne **vorbeusi** ■> i.....
exercita puterea divină.
Litera Cuvântului, cu oricât de multă **plăcere um Ntudl** I **U** nu are puterea de a mântui sau de a sfinţi, lnţelepciuneii şl volltţM umană, oricât de susţinute ar fi eforturile Tor, **nu** pol da, nu **pol** avea acea

putere. Duhul Sfânt este puterea **măret(l** .1 **Iul** Dumnezeu; numai când Duhul Sfânt te învaţă, **numii 1 fcnd** 'li
este vestită Evanghelia prin vreun om sau prin **vreo** I •.....
ajutorul Duhului Sfânt trimis din cer, El îţi va **da puteri I di** I asculta şi va împlini în tine însuşi lucrul pe caic ţi s a **pomiV** li să-1 faci.
La om, a şti şi a vrea, a şti şi a face, chiar a vrea şi **U renii** I sunt, din lipsă de putere, adesea separate, chiar în **conlrudli** [li
Niciodată nu stau lucrurile aşa în Duhul Sfânt. **El este lum**.....
tăria lui Dumnezeu. Tot ceea ce El este, face şi dă **poartă dubli** caracteristică a adevărului şi a puterii lui Dumnezeu ('Aiul l'.l iţi arată porunca lui Dumnezeu, ţi-o arată ca pe un luciu |» **nibil** < sigur, ca pe o viaţă divină şi ca pe un dar pregătii **pentru tini** 1 care El poate să ţi—1 dea.
Iubiţi elevi, învăţaţi să credeţi că numai atunci **când** (**rl tO** prin Duhul Lui Sfânt, vă învaţă să înţelegeţi şi **să tUllmlUţl** Cuvântul în inimă, numai atunci deci, vă poate El învfl| ascultaţi aşa cum a ascultat El.
De fiecare dalii (Und di ■■> llltli || Biblia, să credeţi că, pe cât de sigur este că voi **ascultaţi** < **U< Intui** divin, insuflat de Duhul, pe atât de sigur este c.Vl alfll **neutru** l I răspuns la rugăciunea credinţei şi la aşteptarea 1 u rflbd Ifl lucra, prin Duhul Sfânt, în inimile voastre, hia-ţi 1 11 sluill
Bibliei să fie un lucru al credinţei. Să nu (**rcdeţl NU**.....
adevărurile sau făgăduinţele pe care Ic citiţi Ai 1 .1 iu. m \

32

33

în putere. înainte de toate, credeţi în Duhul Sfânt, în existenţa Lui în interiorul vostru, în lucrarea lui Dumnezeu în voi prin intermediul Lui. Luaţi Cuvântul în inimă, cu credinţa că El vă va da puterea să-1 iubiţi, să-1 ascultaţi şi să-1 păstraţi; şi Domnul Isus va face astfel încât Cartea să fie pentru voi ceea ce a fost şi pentru El când a vorbit despre „lucrurile scrise cu privire la El". Scriptura va deveni astfel revelaţia a ceea ce Dumnezeu va face pentru voi, în voi şi prin voi.

III. Elevul

Am văzut că Domnul nostru ne învaţă ascultarea prin descoperirea secretului propriei ascultări: dependenţa totală de Tatăl. Am văzut că ne învaţă să folosim Cartea Sfântă aşa cum a folosit-o El, ca pe o revelaţie divină a ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru noi, Duhul Sfânt fiind cel care prezintă şi întăreşte în noi această revelaţie. Dacă luăm acum în discuţie locul pe care cel credincios, în calitate de elev, îl ocupă în şcoala lui Cristos, vom înţelege mai bine ce vrea să lucreze în mod practic în noi Cristos Fiul.
într-un elev sârguincios sunt anumite lucruri care îi dictează sentimentele faţă de un învăţător în care are încredere. El se supune întru totul călăuzirii învăţătorului, îşi pune încrederea pe deplin în el, îi acordă tot timpul şi atenţia pe care acesta le pretinde.
De îndată ce ne dăm seama că Cristos Isus are drept la toate acestea, putem spera să experimentăm în ce mod minunat ne poate El învăţa ascultarea.
1. Adevăratul elev, spun unii dintre cei mai vestiţi compozitori sau pictori, se supune stăpânului său din toată inima şi fără şovăire.
în exersarea unor ritmuri sau în mixarea culorilor, în studiul atent, cu răbdare, al elementelor componente ale artei sale, el ştie că este un lucru înţelept să asculte pe deplin.

34

Cristos cere o astfel de predare clin **toatfi** Inima **ieiHlll** supunere implicită în faţa autorităţii Lui. Noi venim In I I
cerându-I să ne înveţe arta pierdută a ascultării **de** I >UI.....
Suntem gata să plătim preţul, să ne lepădăm **de** ii"i ' **Itl** tăgăduim voinţa şi viaţa, să facem orice va **vrea El?**
Singura modalitate de a învăţa un lucru este «le .1 I hm
Singura modalitate de aînvăţa ascultarea de la Ciisin.. .1. .....
de a te lepăda de propria voinţă, de a face din voia **I ,ui Ringul** l dorinţă şi plăcere a inimii tale.
Dacă nu faci această hotărâre a ascultării absoluţi-al m i< |< **Ind** intri în şcoala lui Cristos, nu vei putea înregistra nici un pi op c.
2. Adevăratul ucenic al unui mare meşter găsoştiT.....
fie întru totul supus stăpânului său, pur şi simplu pcnlm rit *w* încrede în el.
El îşi sacrifică cu bucurie înţelepciunea **şi voinţa proprii** pentru a fi călăuzit de meşterul lui.
Avem nevoie de această încredere în Domnul **[sus. El I VMll** din ceruri să înveţe ascultarea, pentru ca, la rândul **Lui,** 1 N poată învăţa pe alţii să asculte. Ascultarea Lui este comoiiia Im care nu numai datoria ascultării noastre trecute **este plătiţi** 1 din care este asigurat şi harul necesar ascultării **noastn**

I **U** dragostea Lui divină şi cu o înţelegere umană **desăvârşiţi** 1 **U** puterea Lui divină revărsată asupra inimilor şi vieţiloi **noi** tfl El ne cheamă la Sine; El merită încrederea **noastră }l IV** câştigă. Domnul ne trezeşte încrederea în El şi 11c împnilfl adevăratul secret al succesului în şcoala Lui prin **puţi ri** I admiraţiei şi a ataşamentului faţă de El, prin putereu dru Lui divine turnată în inima noastră de Duhul Slânl, di.r- ti || care inima noastră nu poate să răspundă **altfel** di 1 li |"1 I U
dragoste. După cum ne-am încrezut în El ca **Mântuita**.....
ispăşit pentru neascultarea noastră, tot aşa sa ne im rcrirm fl1 I 1 şi ca învăţător, pentru a ne scoate din slana di in 1 1 ull 111

Cristos este Profetul şi învăţătorul nostru. O inimă care crede cu înflăcărare în puterea şi reuşita Lui de învăţător va găsi, prin bucuria acelei credinţe, că este posibil, dar şi uşor să asculte. Prezenţa lui Cristos în noi de-a lungul întregii zile este secretul ascultării adevărate.
3. Ucenicul îi acordă meşterului lui tot timpul şi atenţia care i se cer. Meşterul stabileşte cât de mult timp trebuie dedicat instruirii şi calificării personale.
Ascultarea faţă de Dumnezeu este o artă cerească; natura noastră umană este atât de refractară la ea, calea pe care Fiul în persoană a învăţat-o a fost aşa de joasă şi de lungă, încât nu trebuie să ne mirăm că nu se poate asimila dintr-o dată. De asemenea, nu trebuie să ne mirăm dacă este nevoie de mai mult timp petrecut la picioarele Stăpânului în meditaţie, rugăciune, aşteptare, dependenţă şi jertfă de sine decât sunt gata să-i acorde majoritatea creştinilor. Dar să îi acordăm acest timp.
în Cristos Isus ascultarea cerească a dobândit un caracter uman, ascultarea a devenit dreptul nostru de întâi născut şi suflul vieţii noastre; să ne agăţăm de El, să credem în prezenţa Lui permanentă şi să o revendicăm. împreună cu Isus Cristos care a învăţat ascultarea ca Mântuitor, împreună cu Isus Cristos care ne învaţă ascultarea ca Stăpân al nostru, noi putem trăi nişte vieţi de ascultare. Ascultarea Lui este mântuirea noastră. în El, în Cristosul cel Viu, găsim noi ascultarea şi putem să o experimentăm clipă de clipă.
Să-1 cerem lui Dumnezeu cu ardoare să ne arate cum trebuie Cristos şi ascultarea Lui să devină, în realitate, viaţa noastră; aşa vom deveni elevi care îi vor da Lui inima şi timpul. El ne va învăţa să îi păzim poruncile şi să rămânem în dragostea Lui, după cum şi El a păzit poruncile Tatălui şi a rămas în dragostea Lui.
36

Timpul de părtăşie de dimineaţă în viaţa de ascultare

„Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, şi **plămldetll** i **Itl** sfântă; şi dacă rădăcina este sfântă, şi ramurile suni si mie"
(Romani 11:16)
Cât de minunată şi binecuvântată este stabilirea divinii n primei zile a săptămânii ca o zi de odihnă. Nu **pentru** < ■* **I** < cum spun unii, trebuie să avem cel puţin o zi de odihni i i!< înviorare spirituală în aglomerarea vieţii, ci pentru 11 li li *n* sfântă, de la începutul săptămânii, sfinţeşte întreaga **săptlmAn** I ne poate ajuta şi pregăti pentru a duce prezenţa lui Duiiinc/eu de-a lungul întregii săptămâni, la lucru. Dacă primele romii* suni sfinte, atunci toată plămădeala este sfântă; dara rfulfu m.i c.ic sfântă, atunci şi roadele sunt sfinte.
Cât de binecuvântate sunt şi multele exemple si simboluli din Vechiul Testament cu privire la timpul dediiuiiir.i(.i |» ti în părtăşie cu Dumnezeu, timp care ne poate asigura bun • U tarea întregii zile de muncă şi ne poate da siguranţa
PUTERII DE A ÎNVINGP.
orice ispită. Ce har ca, în acel timp de dimineaţă, li r.iiin.i ne leagă de Dumnezeu să fie atât de strânsă, tm dl in ci I UI Itl de mai târziu, când vom fi nevoiţi să ne mişefim un oiijui ii forfota oamenilor, copleşiţi de obligaţii, şi cfintl tthlu "■

pulea întoarce cu gândul înspre Dumnezeu, sufletul nostru să **fie** păstrat în siguranţă şi curat. In timpul părtăşiei noastre de dimineaţă cu Dumnezeu, sufletul se poate încredinţa într-o asemenea măsură în mâna Lui, spre păstrare, încât ispita nu va face decât să ne ajute să-1 ţinem mai strâns unit de Domnul.

Ce motiv de laudă şi bucurie că timpul de părtăşie de dimineaţă poate înviora şi întări predarea în mâinile lui Isus şi credinţa în El, astfel încât viaţa de ascultare nu numai să fie menţinută în vigoare, dar să şi meargă din putere în putere.
Abia dacă pot să arăt cât de intimă şi de vitală este legătura dintre ascultare şi timpul de părtăşie de dimineaţă. Dorinţa după o viaţă de ascultare va da un nou înţeles şi valoare acestui timp de părtăşie de dimineaţă, întrucât numai acesta poate da puterea şi curajul de care este nevoie pentru a o realiza pe prima.

I. Principiul motivaţiei

Să ne gândim pentru început la principiul motivaţiei care ne va face să iubim şi să ne ţinem cu credincioşie de acest timp de părtăşie de dimineaţă.
Dacă îl vom considera doar o datorie, o parte necesară a vieţii noastre de credinţă, foarte curând va deveni o povară. Sau dacă gândul nostru de căpătâi este fericirea şi siguranţa noastră, aceasta nu ne va oferi puterea de a face cu adevărat plăcut acest timp. Doar un singur lucru ne poate mulţumi, şi anume dorinţa de părtăşie cu Dumnezeu.
In vederea acestei părtaşii am fost creaţi noi după chipul lui Dumnezeu; în această părtăşie sperăm să ne petrecem veşnicia. Numai părtăşia cu El ne poate face gata pentru o viaţă adevărată şi binecuvântată, fie aici, fie dincolo. Pentru a avea mai mult din Dumnezeu, pentru a-L cunoaşte mai bine pe El, pentru a primi dragostea şi puterea Lui, pentru a avea viaţa plină de El — de aceea ne invită El să intrăm în camera ascunsă şi să închidem uşa.
în cămăruţa ascunsă, în timpul de pănăşic **de iltmllli 1**| I **ţ** spirituală ne este atât testată, cât şi înlărilă. Acolo r.ti i **(Impui *tk*** luptă unde se decide în fiecare zi dacă **Dumnezeu vu .iv U liHul** dacă viaţa noastră va fi de ascultare totală. **Dacii învingem** Bl "I" încredinţându-ne în mâinile Domnului nostru **At< itputemii** nun |
biruinţa de-a lungul întregii zile este asigurată. Acolc. **fni** II.....
ascunsă, se dovedeşte dacă ne găsim cu **adevărul plai** i.....
Dumnezeu şi ne fixăm drept ţintă a-L iubi pe Iii **din tOttl** li.....**I**
Aceasta să ne fie prima lecţie, aşadar: prezeiHii lui **DuitlIK** este lucrul de bază în momentele noastre de **devoţiune A** I întâlni pe Dumnezeu, a ne încredinţa voii Lui **sfinte,** ;i **}ti Ci ti** suntem plăcuţi, a renunţa la legile noastre şi a-l **da** I ui să-Şi pună mâinile asupra noastră, să ne binecuvânkvr || || **m** spună: „Du-te cu această putere" — când sufletul **descopei I** I acestea trebuie găsite în timpul de părtăşie de **dimineaţă** |» **tn** i **Ui** cu Domnul, zi de zi, atunci îşi va da seama că trebuie i **tn** să tânjească după acest timp şi să-şi găsească **plăcerea tn ti**

II. Citirea Bibliei

Să vorbim acum despre citirea Cuvântului lui I.....AMI ■ i
parte componentă a timpului de devoţiune. Cu piiviu- l.i ;n i i subiect am mai multe lucruri de spus.
1. Dacă nu avem grijă, Cuvântul, menit să **ne** .i|>i<>i Dumnezeu, poate să se interpună şi să ni-L **ascundă**
Se poate că mintea ne este ocupată cu Cuvânlu l,esli' mi<.....
de el şi-şi găseşte plăcerea în ceea ce descoperă amin, **dll**
cunoaşterea cu mintea nu ne aduce prea mare folos. I >iu .....**u**
ne direcţionează înspre a-L aştepta pe **Dumnezeu, tnjpn I I** glorifica pe El, înspre a primi harul şi puterea I ,ui **Cin** " îndulci şi întări viaţa, atunci nu este decâl o **picdii 9 Iii** noastră.
38
39
2. Numai prin învăţătura Duhului Sfânt putem înţelege ceea ce Dumnezeu ne transmite prin Cuvântul Lui, numai prin El poate Cuvântul să ne atingă viaţa interioară şi să lucreze în noi.
Tatăl din ceruri, care ne-a dat Cuvântul Lui, cu tainele şi mesajele Lui minunate, ne-a dat şi Duhul Sfânt pentru a ne explica şi a ne ajuta să ne însuşim Cuvântul. De fiecare dată Tatăl vrea ca noi să-I cerem să ne înveţe prin Duhul Sfânt. El vrea ca noi să ne plecăm, într-un duh smerit, dornic să înveţe şi să credem că Duhul va face să lucreze şi să trăiască în noi, în adâncurile inimii, Cuvântul Lui. El are dorinţa ca noi să ne amintim că Duhul ne-a fost dat pentru a fi călăuziţi de El, pentru a umbla după El, pentru a ne supune viaţa domniei Lui; El nu ne poate învăţa dis-de-dimineaţă dacă nu ne lăsăm în seama călăuzirii Lui. Dar dacă facem acest lucru şi îl aşteptăm cu răbdare, nu pentru a dobândi idei noi, ci pentru a primi puterea Cuvântului în inima noastră, atunci ne putem baza pe învăţătura Lui.
Cămăruţa ascunsă să-ţi fie sala de clasă, timpul de părtăşie de dimineaţă împreună cu El să-ţi fie ora de studiu în care relaţia ta de totală dependenţă şi supunere faţă de învăţătura Duhului Sfânt să se confirme în faţa lui Dumnezeu.
3. întotdeauna studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu într-un duh de predare necondiţionată înspre a asculta. Ştiţi cât de des vorbesc atât Cristos, cât şi apostolii despre a auzi şi a nu a face. Dacă te obişnuieşti să

studiezi Biblia fără scopul sincer şi bine definit de a asculta, atunci te vei împietri în neascultare. Niciodată să nu citeşti despre voia lui Dumnezeu pentru tine fără hotărârea de a o face de îndată şi fără a cere harul de a proceda astfel. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui pentru a ne spune ce vrea El să facem şi ce har ne-a dat pentru a ne duce la îndeplinire sarcinile; ce trist să îţi închipui că eşti foarte evlavios dacă citeşti Cuvântul, câiui **tnreulll!**.....**l«pul**
nici un efort de a-1 asculta! Dumnezeu sanc |u . .1 |t|i . păcat îngrozitor!
Să ne facem un obicei sfânt din a-1 spune lui **Dumni** „Doamne, oricare ar fi voia Ta, vreau să o **ascult".** < **Itlţl Blbll** I cu dorinţa de a asculta de bunăvoie.
4. O ultimă remarcă. Am abordat aici poniiu i |n i im i cunoaşteţi deja şi pe care, cu siguranţă, le înţelegeţi hun i I II reţineţi că mai există încă un număr mare **de** porunci iisupitt cărora nu v-aţi îndreptat niciodată atenţia, sau unele a i'ttroi l'erfl de aplicare este atât de largă, încât nu aţi reuşii să **le Rllmli 1(1** Citiţi Cuvântul lui Dumnezeu cu dorinţa de a **cunoaşte** VOI.I Im Dacă sunt unele lucruri care par a fi grele, uncie **poruni** I **OAD** par a fi prea înalte sau pentru a căror împlinire **este nevoie** <le **o** călăuzire specială, îngăduiţi-le să vă conducă înspre .i i nulii învăţătura divină. Nu textul care este cel mai **uşor şi mai plin dl** încurajare vă poate aduce binecuvântarea, ci textul cuc. In **U|or,** fie greu, vă îndrumă către Dumnezeu. **Dumnezeu vrea** .i iiii „umpluţi de cunoştinţa voii Lui în orice fel de **fnţelepi luni** > pricepere spirituală"; în cămăruţa ascunsă se poale reali/n lucru. Amintiţi-vă, numai când Dumnezeu vă spune **sfi fal** l |i nu anumit lucru, numai atunci El vă va da puterea să îl **faceţi, Numii** în măsura în care dorim să cunoaştem toată voki lui Dumni El ne va revela, din când în când, mai mult cliiu'ii sii iun Mim f| în stare să o facem.
Ce putere poate fi timpul de părtăşie de **dimineaţă** in \ aceluia care ia hotărârea sfântă de a-L întâlni pe Dumne/i II iu i ■!" de a-şi reînnoi predarea în slujba ascultării deplini-, di i > i pi < în umilinţă şi cu răbdare ca Duhul Sfânt să-I **înveţe VOll** i>" Dumnezeu, şi de a primi asigurarea că orice **făgăduinţa dttl * Iul** în Cuvânt se va împlini fără greş. Cel care se roagîl hi va deveni un adevărat mijlocitor pentru **ceilalţi**
40
4!

III. Rugăciunea

în lumina acestor lucruri aş dori să vă spun acum câteva cuvinte despre ce trebuie să fie rugăciunea în timpul de părtăşie de dimineaţă împreună cu El.
1. In primul rând, ai grijă să păstrezi prezenţa lui Dumnezeu.
Nu te mulţumi cu ceva mai puţin decât a vedea faţa lui Dumnezeu, a avea siguranţa că El te priveşte cu dragoste, te ascultă şi lucrează în tine.
Dacă viaţa noastră trebuie să ne fie plină de Dumnezeu, cu cât mai mult ceasul părtăşiei de dimineaţă, când viaţa de peste zi îşi primeşte sigiliul Lui. In viaţa de credinţă, dorinţa noastră cea mai înfocată nu este alta decât a cunoaşte mai mult din Dumnezeu — din dragostea, voinţa, sfinţenia, din Duhul Lui care locuieşte în noi, din puterea Lui care lucrează în noi. Sub cer nu există o altă modalitate de a dobândi toate acestea decât printr-o părtăşie personală apropiată. Şi nu există alt timp mai potrivit decât dimineaţa pentru a păstra şi practica această relaţie.
Superficialitatea şi slăbiciunea vieţii noastre de credinţă şi de slujire provin din prea puţinul contact pe care îl avem cu Dumnezeu. Dacă am recunoaşte că numai Dumnezeu este temelia dragostei, a binelui şi a fericirii şi că cea mai mare fericire a noastră este aceea de a cultiva cât mai mult părtăşia şi prezenţa Lui, atunci întâlnirea cu El dis-de-dimineaţă ar trebui să fie
PRIMA NOASTRĂ GRIJĂ.
Secretul ascultării şi puterii sfinţilor din Vechiul Testament 1-a constituit căutarea lor după Dumnezeu şi după cuvintele Lui. Dă-I timp lui Dumnezeu să se reveleze în locul tainic, astfel încât sufletul tău să poată numi acel loc Peniel — „căci... L-am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă".
42
2. în al doilea rând, momentul principal .ii |i **rtfl** i i **lll** dl dimineaţă să fie înnoirea ascultării **absolute pentru 1001** <
Orice mărturisire a păcatului să fie holărâl.1 otmli păli in din rădăcini a tot ceea ce L-a întristat pe **Dumnezi** U • 'n. ■ rugăciune pentru har în vederea unei **umblări** si mic || **fii** || fel de hotărâtă — o cerere şi o acceptare prin **credinţi *I* hlfullll** şi a puterii de care ai nevoie în mod special. **Să priveşti In llul** în care tocmai intri cu hotărârea ca ascultarea de I itimm să-ţi fie
PRINCIPIUL CĂLĂUZITOR.
înţelege că nu există o altă cale mai sigură, **de fapt nil** i **Ml** există altă cale, de a beneficia de dragostea şi **binecuvântări** I lui Dumnezeu în rugăciune decât aceea de a te afla în **voii** I **ui** în rugăciune,

abandonează-te cu totul voii **binecuvântate** I **Iul** Dumnezeu; prin aceasta vei câştiga mai mult **decât prin cereri** repetate. Roagă-L fierbinte pe Dumnezeu să îţi aralc **aceuti mm** îndurare de a-ţi îngădui, de a-ţi da puterea să accepţi voia Im i să rămâi în ea; prin aceasta, cunoaşterea şi **înfăptuirea** von I m vor fi în viaţa ta o certitudine binecuvântată. **Rugăciune! ti** I fie o jertfă de dimineaţă adevărată, o aducere a la ca <> **jertfi dl** ardere de tot pe altarul Domnului.

Măsura predării în slujba ascultării depline **este** m.i.m.i încrederii în Dumnezeu.

3. în al treilea rând, adevărata-rugăciune şi **părtăyli** l U Dumnezeu nu pot fi unilaterale.

Trebuie să fim liniştiţi, să aşteptăm şi să auzim **răspuniul Iul** Dumnezeu. Aceasta este slujba Duhului Sfânl, tir a li **gllliul Iul** Dumnezeu adresat nouă. In ascunzişurile inimii **nouRtn** I I ni poate da o asigurare deplină că am fost **ascultaţi,** < 0 Uliii lll plăcuţi înaintea Lui, că Tatăl îşi asumă sarcina tic .i lui i I-am cerut. Pentru a auzi glasul Lui şi a primi aceaslfl

esle nevoie să ne aflăm într-o aşteptare liniştită înaintea Domnului, să avem credinţă în Dumnezeu şi o inimă care se pleacă în nimicnicie şi umilinţă înaintea lui Dumnezeu şi care îi îngăduie Lui să fie totul în toate lucrurile.

Când aşteptăm ca Dumnezeu să aibă partea Lui în rugăciunile noastre, vom dobândi încrederea că vom primi ceea ce am cerut, că predarea noastră în slujba ascultării este acceptată şi că ne putem bizui pe călăuzirea Duhului Sfânt în voia lui Dumnezeu, căci dorinţa Lui este de a cunoaşte şi de a înfăptui această voie.

Ce slavă ar coborî asupra noastră în acest timp de dimineaţă şi, prin el, pe parcursul întregii zile, dacă am face din el un timp petrecut cu Dumnezeul Triunitar pentru ca Tatăl, prin Duhul şi prin Fiul, să ne aibă în mod conştient sub oblăduirea Lui în acea zi. Cât de puţină nevoie ar mai fi atunci ca vegherea în părtăşia de dimineaţă să mai fie atât de imperios invocată!

4. Urmează acum ultimul şi cel mai important aspect: rugăciunea să fie una de mijlocire pentru alţii. Punctul esenţial al ascultării şi părtăşiei Domnului Isus cu Tatăl a fost acesta: totul pentru alţii. Acest Duh curge prin vinele fiecărui mădular al Trupului; cu cât mai mult îl cunoaştem şi ne subordonăm Lui, cu atât mai mult viaţa noastră va fi ceea ce Dumnezeu vrea să facă din ea. Cea mai înaltă întruchipare a rugăciunii este mijlocirea. Ţinta în vederea căreia Dumnezeu a ales pe Avraam, pe Israel şi pe noi a fost aceea de a ne face pe toţi o binecuvântare pentru lume. Noi suntem o preoţie împărătească, un popor de preoţi. Atât timp cât rugăciunea este numai un mijloc de îmbunătăţire şi fericire personală, nu îi putem cunoaşte puterea adevărată. Mijlocirea să fie o tânjire profundă după sufletele celor din jurul nostru, o purtare a poverii păcatului şi nevoilor lor, o cerere fierbinte pentru extinderea împărăţiei lui Dumnezeu, o lucrare în rugăciune cu scopuri foarte bine definite; unei astfel de mijlociri să ne consacram în timpul nostru de dimineaţă şi vom vedea interesul şi puterea de atracţie pe care le vor isca.

Mijlocirea! O, dacă am înţelege ce înseamnă ea cu wl ne însuşi numele, dreptatea şi vrednicia lui Cristos, a ne tml H I a apărea cu ele înaintea lui Dumnezeu! Acum, că Bl nu mul printre noi, să-L implorăm pe Dumnezeu în locul Lui |" ntCU persoane şi nevoi individuale ca harul Lui să îşi poala law lui rifl < Cu credinţa propriei noastre acceptări şi a ungerii Duhului i in rv face potriviţi pentru lucrare, să ştim că rugăciunea noastrfl pottli salva un suflet de la moarte, poate coborî şi răspândi biiKTiiv.ini.ii' >

cerului pe pământ. Săne gândim că, în timpul de dimiiK'aţ;l|K'l.....i

cu Dumnezeu, această lucrare poate fi înnoită şi dusă /,i de *l\,* HI condiţiile în care fiecare cămăruţă ascunsă îşi menţine comunicurcM personală cu cerul şi îşi aduce aportul la binecuvântare.

în mijlocire, mai mult decât în râvna care acţionează **din putflfN** proprie, cu puţină rugăciune, se află cea mai nobila pictau- şt ■■< cultivă adevărata asemănare cu Cristos. Prin mijlocire, credincii Util se ridică la adevărata lui nobleţe, beneficiind de puterea di 11 transmite viaţă şi binecuvântare. Către mijlocire trebuie li IV îndreptăm atenţia dacă dorim ca puterea lui Dumnezeu în adunau-şi lucrarea acesteia pentru oameni să crească.

încă un cuvânt drept concluzie. Să ne gândim din nou la

LEGĂTURA INTIMĂ ŞI VITALĂ

dintre ascultare şi timpul de dimineaţă petrecut cu 1 Minim

Fără ascultare nu poate exista puterea spirituală necesarii pentru a ajunge la cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu şi a voii I Ltl Fără ascultare nu poate exista acea încredere, **îndrăzneţii** >

libertate de a şti că eşti ascultat. Ascultarea înseamnă **părtl|**.....

Dumnezeu în voia Lui; fără această ascultare este impoiibll I vezi, să soliciţi şi să păstrezi binecuvântările pe c;uv II li >IH pentru tine.

Pe de altă parte, fără o comuniune hotărâtă şi vie cu DUIUM în părtăşia de dimineaţă, viaţa de ascultare nu poate li trlltl Ifl acele momente hotărârea de a asculta poate fiîiwoilfl i ti pil

şi confirmată de sus. în acele momente se pot experimenta prezenţa lui Dumnezeu şi părtăşia

cu El, care fac posibilă ascultarea. în acele momente, prin ascultarea Unuia singur şi prin unirea cu El, se primeşte puterea pentru a înfăptui tot ceea ce pretinde Dumnezeu. în acele momente se dobândeşte înţelegerea spirituală a voii lui Dumnezeu, acea înţelegere care te determină să umbli într-un chip demn de Domnul.
Dumnezeu i-a chemat pe copiii Lui să trăiască o viaţă minunată, cerească, întru totul supranaturală. Timpul de dimineaţă petrecut cu El să îţi fie zi de zi

prin care lumina şi puterea să curgă şuvoaie înspre inima ta aflată în aşteptare, şi din care să iei puterea de a umbla cu Dumnezeu de-a lungul întregii zile.

Intrarea în viaţa de ascultare deplină

„Ascultător până la moarte" — Filipeni 2:8.
După toate consideraţiile pe care le-am făcut asupra vierii de ‚r. cultare, aş dori să iau în discuţie modul de a intra într-o asi **fel** (Ic v iuţii.
S-ar putea să vă treacă prin minte gândul că este <> **grefi** li I să facem din acest text întruchiparea ascultării desăvârşite, punctul cheie al subiectului avut în vedere. Dar nu eslc **nicidei** i mi o greşeală. Secretul succesului într-o cursă de alergări **este de I** avea foarte bine definită ţinta la care aspiri. „El s-a făcut ascultător până la moarte". Nu exista un .iii Cristos, nici o altă ascultare care să-I facă plăcere lui **DumneHU,** nici un alt exemplu pe care noi l-am putea urma, **nici** un ||| învăţător de la care am putea învăţa decât Acesta **llngUI** Credincioşii suferă în mod inimaginabil, întrucât nu ai **CCptl** imediat şi din inimă această ascultare ca fiind cea la **care trebuii** să tindă. Cel mai tânăr creştin va descoperi **foarte I urând** l **I** începutul vieţii lui de credinţă prin hotărârea şi **rugat** min > „ascultător până la moarte" este putere în şcoala lui (**'ristoi, enlc** frumuseţea şi slava lui Cristos. A fi părtaş la **aceasta** i i mai măreaţă binecuvântare pe care o poate da Bl. I)oi iuţii iltipfl
acest fel de ascultare şi predarea în slujba ei sunt **posibl** I.....
cazul celui mai tânăr credincios.
Ce înseamnă ascultare până la moarte? Sa **apelăm** IN < antică. Un rege mândru, cu o armată IUHIHMU ..> pt < lunii

supunerea regelui unui popor mic, darplin de curaj. Când trimişii regelui celui puternic şi-au transmis mesajul, regele „cel mic" 1-a chemat pe unul din oştenii lui şi i-a poruncit să se înjunghie cu cuţitul. Imediat acesta a executat ordinul. La fel a procedat şi al doilea, şi al treilea oştean. „Mergeţi şi spuneţi-i stăpânului vostru că am trei mii de astfel de oameni; poate veni oricând". Regelui nu i-a fost frică să se *bazeze* pe oameni cărora nu le era scumpă viaţa lor dacă le-ar fi cerut să şi-o dea pentru el.
O astfel de ascultare vrea Dumnezeu. O astfel de ascultare a arătat Cristos. Şi o astfel de ascultare ne învaţă El. Să căutăm şi noi să învăţăm o astfel de ascultare. De la bun începutul vieţii noastre de credinţă aceasta să ne fie ţinta, astfel încât să evităm greşeala fatală de a-L numi pe El Stăpân, şi totuşi de a nu face ceea ce El pretinde.
Fie ca cei care, într-o oarecare măsură, sunt convinşi că se află în păcatul neascultării să plece urechea la studiul pe care îl facem în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi calea de a scăpa de el şi de a avea acces la viaţa pe care Cristos o poate da — intrarea în viaţa de ascultare deplină.

I. Mărturisirea neascultării şi curăţirea de ea

Este foarte uşor de intuit că acesta este primul pas. în cartea lui Ieremia, profetul care vorbeşte mai mult decât oricine altcineva despre neascultarea poporului lui Israel, Dumnezeu spune:
„întoarce-te, necredincioasa Israel, zice Domnul... căci sunt milostiv... Recunoaşte-ţi numai nelegiuirea... şi că n-ai ascultat glasul Meu... Intoarceţi-vă, copii răzvrătiţi, zice Domnul" (3:12-14).
După cum nu poate exista iertare fără mărturisire, tot aşa nu poate exista, după convertire, eliberare de puterea copleşitoare a păcatului şi de neascultarea pe care o aduce, fără o convingere şi o mărturisire noi, mai profunde.
Neascultarea noastră nu trebuie recunoscută la modul gt* neral. Lucrurile în care ne dovedim neascultători tri buli itltl la iveală în mod hotărât, renunţat laelc prin mai lut i.-.u i i ih
în mâinile lui Dumnezeu şi curăţite prin El. Numai in a< I I.....
ment poate apărea speranţa intrării pe calea ascultării **tde** li Itl
Să ne cercetăm viaţa prin lumina învăţăturii Domnului

1. Cristos a făcut apel la lege.
El nu a venit pentru a nimici legea, ci pentru a o împlini Tânărului bogat i-a spus: „Cunoşti poruncile". Legea să ne **fll** primul test.
Să abordăm un păcat oarecare, de exemplu minciuna Am primit odată de la o tânără un bileţel prin care îmi mări in i ■ 11 | întrucât dorea să asculte pe deplin, s-a simţit îndemnată în CUgi Iul ei să-mi mărturisească un neadevăr pe care mi-1 spusese **odutl** Nu era ceva important, dar ea a apreciat în mod just că măi iun sirea o va ajuta să scape de acel lucru.
Cât de multe lucruri din societatea noastră, din viaţa de ;■< l **>lll** nu pot sta în picioare în faţa testului adevărului!
Mai sunt şi alte porunci, până la cea de pe urmă care **condftlTI** nă poftirea a ceea ce nu este al nostru, domeniu în caic foftfti adeseori credincioşii cad pradă neascultării.
Toate acestea trebuie să aibă un sfârşit. Trebuie sfl li mărturisim şi, prin puterea lui Dumnezeu, să ne lepădăm iii Hi pentru totdeauna, dacă dorim să intrăm într-o viaţă deascultftCl deplină.
2. Cristos a revelat noua lege a dragostei.
Afi plin de milă asemenea Tatălui din ceruri, a KII.I .i ciliom | Lui, a-i iubi pe vrăjmaşi şi a le face bine celorCH-nr in.i i i tril o viaţă de jertfire de sine şi de binefacere — aceasta i iii rol pe care Isus a vestit-o pe pământ.
Să ne uităm numai la duhul neiertător care ne i l|i atunci când suntem provocaţi şi când alţii abuZ0U7.fi d..... I I
48
49
gândurile lipsite de dragoste sau la cuvintele dure, lipsite de **amabilitate,** la neglijarea chemării de a arăta milă, de a face binele şi de a binecuvânta şi ne vom da seama de neascultarea noastră; pe toate acestea trebuie să le simţim, să ne pocăim de ele şi să le scoatem din inima noastră ca şi cum ne-am scoate ochiul drept, înainte ca să ne putem bucura de puterea uiiei ascultări depline. 3. Cristos a vorbit mult despre lepădarea de sine. Eul este rădăcina oricărei lipse de dragoste şi ascultare. Domnul nostru Şi-a chemat ucenicul să se lepede de sine, să-şi ia crucea, să părăsească totul, să urască şi să-şi piardă viaţa, să se umilească şi să devină slujitorul tuturor. El aşa a făcut; eul, voinţa proprie, plăcerea de sine, egoismul sunt sursa păcatului. Când suntem îngăduitori cu noi înşine în lucruri simple precum mâncatul sau băutul, când împlinim poftele eului căutând, acceptând sau bucurându-ne de ceea ce ne gâdilă mândria, când îngăduim voii proprii să se afirme şi creăm condiţiile necesare ca dorinţele ei să se realizeze — în toate aceste cazuri ne facem vinovaţi de neascultare de porunca Lui. Cu timpul, un nor din ce în ce mai mare se pune deasupra sufletului şi ne va fi imposibil să ne bucurăm de lumina şi pacea Lui.
4. Cristos cere ca Dumnezeu să fie iubit din toată inima. Cristos a pretins din partea tuturor jertfa de a veni la El şi de a-L urma. Creştinul care nu şi-a fixat în inima lui această ţintă, care nu a luat hotărârea de a căuta harul necesar pentru a trăi în acest mod se face vinovat de neascultare. Se poate să existe în viaţa Lui multe lucruri care par a fi bune şi cinstite, dar conştienta plină de bucurie a faptului că face voia lui Dumnezeu şi că păzeşte poruncile Lui sunt absente.
Când aud chemarea de a veni şi de a începe o adevărată viaţă de ascultare, mulţi au dorinţa de a realiza acest lucru şi astfel încearcă să se strecoare puţin câte puţin în ea. Prin mai multă rugăciune şi studiu biblic ei vor ajunge să crească în viaţa de
ascultare — iată gândul lăuntric al lor. Daigieşesi, (iivrtnliil |n care Dumnezeu îl spune în Ieremia ar trebui să îi facil I i **idl** greşeala: „întoarceţi-vă, copii răzvrătiţi, **[la Mine]",**
Un suflet plin de sinceritate şi care s-a hotarul '..i **UNI** ulii deplin poate să evolueze de la o ascultare parţială **laoan ull tfi** mai deplină. Este nevoie de o întoarcere, o **rupere, o dei Izli** ■■ criză. Aceasta însă se realizează numai prin **sesizarea** mii un mod clar a ceea ce este greşit şi mărturisirea, cu **rUfilU** < pocăinţă, a lucrului respectiv. Atunci sufletul **va căuta i ură(ln I** divină şi puternică de toată murdăria lui, fapt caic ii **prcgăl** pentru conştientizarea darului unei inimi noi şi **a prezenţi** I Duhului lui Dumnezeu în ea, Duh care ne determ **ină să umblăm** în poruncile Lui.

II. Credinţa că ascultarea este posibilă

Iată cel de-al doilea pas. Pentru a face acest pas **trebuii** I încercăm să înţelegem în mod clar ce este ascultarea.

1. în acest punct al discuţiei noastre trebuie să famn do iubirea între păcatul voluntar şi cel involuntar. **Ascultarea ti an** >" vedere pe cel din prima categorie.
Inima nouă pe care o dă Dumnezeu copilului .'.....■
aşezată în carnea noastră păcătoasă. Din aceasta **ade** .....
ridică, chiar şi în inima aceluia care umblă în ascullan uli vărată, umbre de mândrie, lipsă de dragoste, **ne< uraţii** nu se pot controla în mod direct. în natura lor **acestea luni** I **U** totul păcătoase şi întinate; dar nu îi sunt **imputate oniulll** fiind acte ale fărădelegii. Nu sunt acte de neascultun |)i
el să le poată stopa şi arunca afară, aşa cum poale I.n < I.....i
neascultării de care am vorbit până acum. **Eliberări M dl** I **li**
vine pe o altă cale, nu prin voinţa omului născul din nou i.....
intermediul căreia vine întotdeauna ascultarea, ci prin r"
50
51
curăţitoare a sângelui şi prin Cristos care locuieşte în noi. Când natura păcătoasă se ridică în om, tot ceea ce poate face el este să o urască şi să se încreadă în sângele care îl curăţeşte imediat şi îl păstrează curat.
ESTE FOARTE IMPORTANT
să remarcăm acesta distincţie, căci ea fereşte de a crede că ascultarea este imposibilă. Ne încurajează să căutăm să ne oferim ascultarea în domeniile în care este nevoie. în măsura în care, în propriul ei domeniu, se manifestă puterea voinţei în vederea ascultării, în aceeaşi măsură ne putem încrede în puterea Duhului în vederea lucrării de curăţire acolo unde voinţa nu are acces.
2. O dată ce acest obstacol a fost surmontat, de regulă un al doilea apare pentru a ne determina să ne îndoim de posibilitatea ascultării.
Desăvârşirea absolută. Oamenii obişnuiesc să pună cap la cap toate poruncile din Biblie, să se gândească la toate binecuvântările pe care le pot acestea aduce şi să atribuie toate acestea unei persoane, privită ca întruchiparea ideală a ascultării. Dar cât de mult diferă pretenţiile Tatălui din ceruri! El ia seama la puterea şi posibilităţile de realizare ale tuturor copiilor Lui. El pretinde de la copiii Lui doar ascultarea pentru fiecare zi sau, mai degrabă, pentru fiecare oră. El vede dacă eu într-adevăr am făcut o alegere şi m-am dedicat din toată inima îndeplinirii fiecărei porunci de care am cunoştinţă. El vede dacă eu cu adevărat doresc şi învăţ să cunosc şi să fac voia Lui. Când un copil al Lui are inima întreagă pentru acest lucru, în dragoste şi credinţă simplă, ascultarea este demnă de a fi acceptată. Duhul ne dă asigurarea dulce că suntem plăcuţi lui Dumnezeu şi ne ajută să „avem îndrăzneală la Dumnezeu... fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui" (lloan 3:21-22).
52
Acest gen de ascultare se poate dobândi prin hm < !n **dln|** I este indispensabilă umblării în ascultare.
Te întrebi oare care este baza acelei credinţe în (**!uvântul tul** Dumnezeu? Făgăduinţa Noului Legământ sună în felul **urmălOI** „Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor... le voi pune frica de Mim[1], ca să nu se depărteze de Mine".
Lipsa Vechiului Legământ a fost aceea că venea cu **cerinţS(** dar nu asigura puterea împlinirii lor. în schimb, Noul **Legămlnl I** făcut acest lucru. Inima este locul dragostei, al vieţii. Legea pusn. scrisă în inimă, nu este altceva decât domnia ei **asupra vil ţll** interioare şi a dragostei omului înnoit. Inima nouă îşi gascs.li[1] bucuria în legea lui Dumnezeu, doreşte şi este capabilă să **se supunl** acestei legi.
Se poate că te îndoieşti de aceasta; experienţa **proprie** nu 0 confirmă. Nu e de mirare! O făgăduinţă a lui Dumnezeu M mi plineşte în funcţie de credinţa ta; dacă nu o crezi, nu o poţi perimenta.
Ştiţi ce este cerneala invizibilă. Scrii pe hârtie, dar nimu nu se poate vedea; numai cel care îi cunoaşte secrclul st io i r M I K Spune-i cuiva despre ceea ce ai scris acolo şi el se va în< **rad tn** tine. Ridici foaia de hârtie către soare sau pui ceva subNtun| i chimică pe ea şi scrierea tainică va deveni vizibilă. **LegU Iul** Dumnezeu este scrisă în inima ta. Dacă crezi acest luciu cu tttrli şi îi spui lui Dumnezeu că legea Lui este în inima l;i şi ridli i inima ta către lumina şi

căldura Duhului Sfânt, vei **ved<** toate acestea se adeveresc. Legea scrisă în inimă va li **ptnlfU** tine dragostea fierbinte pentru poruncile lui Dimii ii ,. II .....in i
de puterea de a te supune lor.
Cât de limpede, de sigură şi de suficienta este asi^iHini i |ii care o dă Noul Legământ, Legământul harului, cu **prlvifl** I' ascultarea noastră.
îmi amintesc de o istorioară despre unul dintn lold 1(11 **Iul** Napoleon. Doctorul încerca să extragă un glonţ pfllm.....
53
inimii acestuia când soldatul a strigat: „Tăiaţi mai adânc, îl veţi găsi gravat în inima mea pe Napoleon".
Creştinule! Crede că legea trăieşte în fiinţa ta interioară! Spune cu credinţă cuvintele lui David şi ale Domnului: „Este desfătarea mea, Dumnezeul meu, să fac plăcerea Ta, şi legea Ta este înăuntrul inimii mele!" (Psalm 40:8, Cornilescu 1998).
Credinţa care însoţeşte acesta dorinţă te va asigura că ascultarea este posibilă. O asemenea credinţă te va ajuta în viaţa de ascultare adevărată.

III. Trecerea de Ia neascultare Ia ascultare se face prin predarea în mâinile lui Cristos

„întoarceţi-vă, copii răzvrătiţi, şi vă voi ierta abaterile", (Ieremia 3:22) i-a spus Dumnezeu lui Israel. Ei erau poporul Lui, dar s-au abătut de la El. întoarcerea la El trebuie să fie imediată şi întreagă. Se poate că ceea ce se impune în momentul de faţă este să întoarcem spatele unei vieţi împărţite de neascultare şi să spunem, prin credinţa în harul lui Dumnezeu: „Voi asculta!"
Puterea de a lua această hotărâre şi de a o respecta vine de la Cristosul cel viu. Am mai afirmat anterior că puterea de a asculta este dată de Prezenţa personală a Domnului. Atât timp cât cunoaşterea voii lui Dumnezeu de către noi nu provine decât din cărţi sau de la oameni, nu putem decât să eşuăm. Dacă Isus este Domnul şi Tăria noastră, putem asculta. Glasul care porunceşte este glasul care inspiră. Ochiul care călăuzeşte este ochiul care îmbărbătează. Cristos devine pentru noi totul în toate: Stăpânul care porunceşte, Exemplul care ne învaţă, Ajutorul care dă putere. întoarceţi-vă de la viaţa voastră de neascultare la Cristos; predaţi-vă Lui cu credinţă!
Predă-te Lui! Îngăduie-I să aibă totul. Renunţă la viaţa proprie ca ea să ajungă plină de El, de prezenţa Lui, de voia
Lui, de slujirea Lui. Predă-te Lui nu pentru u scflpiuli "■ i tare şi, astfel, să fii fericit şi să-ţi trăieşti viaţa lat.) |tfli ni cazuri. Nu în acest scop; ci ca El să te **poată** avei i" **di plin** pentru Sine cape un vas, pe un canal pe care Iii sil I **umpli** I **U** Sine însuşi, cu dragostea Lui faţă de oameni, CU **viiţl** I **u|** acelaşi lucru îl doresc şi pentru mine.
Cu credinţă! Cu o credinţă nouă. Când un **suflet** vede III i lucru nou în Cristos — nevoia unei ascultări depline , **ntuni** < impune o nouă credinţă care să îşi însuşească binecuvânlaic.i in.im Lui răscumpărări. Credinţa care a înţeles că „El s-a **fficul ascultătOI** până la moarte" ca pe o motivaţie de a iubi şi a asculta, *M* uni învaţă şi cuvântul pe care îl spune Scriptura: „Să ave|i m **VOl** gândul acesta care era şi în Cristos Isus: El... s-a **smerii** *i **I** n făcut ascultător până la moarte". Credem că **Cristos** a **pui** propriul Lui gând şi Duh în noi, şi, cu această **credinţi)** *w* pregătim să trăim şi să acţionăm în consecinţă.
Dumnezeu L-a trimis pe Cristos în lume **pentru B fi dl** ascultării locul cuvenit în inima şi viaţa noastră, **pentru I** I readuce pe om la locul lui de ascultare faţă de **Dumm** Cristos a venit şi s-a făcut ascultător până la moarte **C6CI**11 este o dovadă că adevărata ascultare este posibilă. **El a umbtll** în ascultare şi a desăvârşit-o în Sine ca pe o viaţă **cflştlgltl** prin moarte şi transmisă nouă. Cristosul care ne iubeşti- **pe noi,** care ne călăuzeşte, care trăieşte în noi, este **Cristosul** i **irt** I fost ascultător până la moarte.
„Ascultător până la **moarte"** i ti esenţa vieţii pe careo dăEl. Sănu acceptăm această vi,I|.I i | nu ne încredem că El o va manifesta prin noi?
Vrei să intri în viaţa binecuvântată de ascultai e? lat.i **poiM** | deschisă: „Eu sunt uşa". Iată calea cea nouă şi vie lin nul Calea".
începem să vedem că neascultarea noastră şi a avut iflilAi In I
în necunoaşterea lui Cristos. Vedem acest lucru; asculi..... ||
posibilă într-o viaţă de părtăşie neîntrerupta eu Iii Siillul
54
55
ochilor Lui'strânsoarea mâlnli Lul o

Veniţi să ne închinăm şi să ne predăm lui Cristos Să fim ascultaton până la moarte, cu credinţa că El ne face părtaşi la ceea ce are şi este El. ?

56

Ascultarea credinţei

„Prin credinţă Avraam... a ascultat" — Evrei 11:8

Prin credinţă, când a primit chemarea de a merge într-un loc pe care urma să-1 primească drept moştenire, Avraam a ascultat şi s-a dus neştiind unde se duce. El a crezut că exista o ţară Canaan despre care vorbise Dumnezeu. A crezut că ea este pământul făgăduinţei, păstrat ca moştenire pentru el. A crezut că Dumnezeu îl va duce acolo, îi va arăta ţara şi i-o va da. Cu acea credinţă a îndrăznit să meargă, deşi nu ştia unde se duce. în ignoranţa binecuvântată a credinţei el s-a încrezut în Dumnezeu, a ascultat şi a primit moştenirea.

Pământul făgăduinţei care ne este pus înainte este viaţa binecuvântată a ascultării. Am auzit chemarea lui Dumnezeu de a merge şi de a locui acolo — nu ne putem îndoi de acest lucru. Am auzit făgăduinţa lui Cristos că ne va duce acolo şi că ne va da în stăpânire ţara — lucru de care iarăşi nu ne putem îndoi. Ne-am predat Domnului şi I-am cerut să realizeze toate aceste lucruri în noi. Dorinţa noastră acum este ca viaţa şi lucrarea noastră să fie ridicate la nivelul unei ascultări sfinte şi pline de bucurie, şi ca, prin noi, Dumnezeu să facă din ascultare punctul cheie al vieţii de credinţă pe care urmărim să o vedem **dezvol-**tându-se în alţii. Ţinta ne este măreaţă şi putem ajunge la ea numai printr-o nouă revărsare a puterii care vine de sus. Numai prin credinţa care primeşte o nouă viziune şi putere **din** lumea cerească, rezervate nouă în Cristos, putem asculta şi obţine făgăduinţa.

57

Se poate ca, în timp ce ne gândim la toate acestea, la cultivarea în noi şi în alţii a convingerii că trăim numai pentru a-I face Lui plăcere şi a sluji intereselor Lui, unii să spună: „Noi nu suntem chemaţi să intrăm în ţara făgăduinţei, ci într-o viaţă de poveri, greutăţi şi eşecuri". Să nu cugeti asemenea lucruri, fratele meu! Dumnezeu te cheamă într-un pământ al făgăduinţei. Vino şi cunoaşte lucrarea Lui în tine. Vino şi experimentează caracterul nobil al unei ascultări eristice până la moarte. Vino şi vezi ce binecuvântare poate da Dumnezeu celui care, împreună cu Cristos, se dedică întru totul voii binecuvântate şi sfinte a lui Dumnezeu. Crede din toată inima ta în slava acestei bune ţări a ascultării; în Dumnezeu care te cheamă la ea; în Cristos care te va duce în acea ţară; în Duhul Sfânt care locuieşte şi lucrează totul acolo. Cel care crede va intra acolo.

Aş dori să abordez în acest punct ascultarea credinţei şi credinţa în sine ca fiind puterea atotsuficientă pentru ascultare. Vă ofer următoarele cinci sintagme ca expresii ale unei inimi credincioase care vrea să intre în acea viaţă: o văd, o doresc, o aştept, o accept, mă încred în Cristos că mi-o va da.

I. Credinţa o vede

Am tot încercat să vă arătăm harta ţării şi să punctăm cele mai importante locuri ale ei — locuri în care Dumnezeu întâlneşte şi binecuvântează sufletul. Trebuie să răspundem acum, prin credinţă, întrebării: Există cu adevărat o asemenea ţară a făgăduinţei în care ascultarea continuă să fie cu siguranţă şi în mod divin posibilă?

Atât timp cât aveţi vreo îndoială în această privinţă nu se pune problema de a merge şi a lua ţara în stăpânire.

Să ne gândim doar la credinţa lui Avraam. Ea s-a bazat pe Dumnezeu, pe omnipotenţa şi credincioşia Lui. V-am pus înainte

58

făgăduinţele lui Dumnezeu. Vă mai oferim una: „Vă voi da 0 inimă nouă... şi voi pune Duhul Meu în voi, şi vă voi tace să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi Legile Mele". Iată legământul lui Dumnezeu, la care adaugă: „Eu, Domnul, am vorbit şi voi face". El îşi asumă responsabilitatea de a te face să asculţi şi de a-ţi da puterea să asculţi. în Cristos şi în Duhul Sfânt El a asigurat totul pentru respectarea angajamentului Său. Fă ceea ce a făcut Avraam—îndreaptă-ţi ochii spre Dumnezeu. „El nu s-a îndoit de făgăduinţa lui Dumnezeu, prin necredinţă, ci, întărit prin credinţa lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredinţat că El ce făgăduieşte poate să şi împlinească". Omnipotenţa lui Dumnezeu a fost sprijinul lui Avraam. Să fie ea şi sprijinul nostru. Uitaţi-vă la toate promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu

cu privire la o inimă curată, o inimă aşezată fără pată în sfinţenie, la o viaţă trăită în dreptate şi sfinţenie, la o umblare în toate poruncile Domnului într-un chip plăcut Lui, la lucrarea Lui în noi de a dori şi de a înfăptui, la lucrarea Lui în noi a ceea ce este plăcut în ochii Lui, uitaţi-vă aşadar la toate acestea cu credinţa că Dumnezeu spune: Puterea Mea poate face toate acestea. Să fiţi încredinţaţi că este posibil a trăi o viaţă de ascultare deplină. Credinţa poate vedea invizibilul şi imposibilul. îndreptaţi-vă privirile asupra acestei viziuni până când inima vă va spune: „Trebuie că e adevărat. Este adevărat. Există o viaţă pe care eu nu am cunoscut-o până acum".

II. Credinţa o doreşte

Când parcurg evangheliile şi remarc cât de prompţi erau orbii, bolnavii, cei în nevoie, să creadă în cuvântul lui Cristos, mă întreb adeseori: „Care să fi fost motivul?". Răspunsul: sinceritatea şi intensitatea dorinţei. Ei într-adevăr doreau eliberarea din toată inima lor. Nu era nevoie ca cineva să-i implore să dorească să îşi însuşească acea binecuvântare.

Vai, în cazul nostru lucrurile stau aşa de diferit! E drept, cu toţii dorim, într-un fel, să fim mai buni. Dar cât de puţini sunt aceia care înfometează şi însetează după dreptate, care tânjesc cu intensitate şi strigă după o viaţă de ascultare, după o cunoaştere a faptului că sunt plăcuţi lui Dumnezeu!

Nu se poate să avem o credinţă puternică fără o dorinţă puternică. Dorinţa este marea forţă motrice în univers. Dorinţa lui Dumnezeu de a ne salva L-a determinat să ni-L trimită pe Fiul Său. Dorinţa îi determină pe oameni să înveţe, să lucreze şi să sufere. Numai dorinţa după mântuire îl aduce pe un păcătos la Cristos. Dorinţa după Dumnezeu şi după cea mai apropiată părtăşie posibilă cu El, dorinţa de a fi ceea ce vrea El să fim şi să facem voia Lui va face ca ţara făgăduinţei să devină atractivă pentru noi. Aceasta ne va face să părăsim totul pentru a dobândi partea noastră în ascultarea lui Cristos.

Cum poate fi trezită această dorinţă?

E o ruşine pentru noi că e nevoie să ne punem această întrebare. Cel mai de dorit dintre lucruri — asemănarea cu Dumnezeu în unire cu voia Lui şi înfăptuirea acestei voi — are aşa de puţină atracţie pentru noi! Să luăm această stare de fapt ca pe un semn al orbirii şi surzeniei noastre şi să-I cerem lui Dumnezeu ca, prin Duhul Lui, „să ne lumineze ochii inimii" ca să putem vedea şi cunoaşte „bogăţiile slavei moştenirii noastre" ce sunt rezervate unei vieţi de ascultare adevărată. Să ne întoarcem şi să ne îndreptăm privirile, în lumina Duhului lui Dumnezeu, asupra acestei vieţi posibile care ne este rezervată şi binecuvântată în mod divin, până când credinţa ne va arde de dorinţă şi va spune: „Tânjesc să am această viaţă. Din toată inima o voi căuta".

III. Credinţa o aşteaptă

Diferenţa dintre dorinţă şi aşteptare este mare. Adeseori poţi să ai o dorinţă înfocată după mântuire şi totuşi, să ai puţină

speranţă că o vei obţine. Este un mare pas înainte când **dorinţa** converge în aşteptare şi sufletul începe să-şi spună: „Sunt sigur că binecuvântarea spirituală este pentru mine şi, deşi nu o pot vedea acum, aştept cu încredere să o primesc".

Viaţa de ascultare nu mai este atunci un ideal de neatins pentru care luptăm ca să ajungem puţin mai aproape de el, ci devine o realitate destinată vieţii în carne şi sânge de pe acest pământ. Aşteapt-o, căci îţi este destinată. Aşteaptă ca Dumnezeu să o transforme în realitate. Multe lucruri vor încerca să se interpună în calea acestei aşteptări. Eşecurile din trecut, temperamentul tău sau împrejurările nefavorabile în care te afli, credinţa ta slabă, dificultatea de a te conforma cerinţelor unei vieţi de ascultare, de devotare până la moarte, lipsa puterii — toate acestea te pot determina să spui: „S-ar putea să fie pentru alţii, dar mă tem că nu şi pentru mine". Te implor, nu vorbi aşa. Tu îţi faci socotelile fără Dumnezeu. Aşteaptă. îndreaptă-ţi privirile înspre puterea şi dragostea Lui şi începe să spui: „Este pentru mine". Extrage-ţi curajul din vieţile sfinţilor lui Dumnezeu care au trăit înaintea ta. Sfânta Tereza a relatat cum, timp de 18 ani după întoarcerea ei, a tot încercat să împace viaţa ei păcătoasă cu Dumnezeu. Dar în cele din urmă a fost capabilă să scrie:

„M-am hotărât că nu îl voi mai supăra pe Dumnezeu în nici o problemă, oricât de

neînsemnată ar fi aceasta. Sunt gata mai degrabă să mor de o mie de ori decât să mai fac ceva de genul acesta — iată ascultarea până la moarte. Sunt hotărâtă să nu mai las nimic nefăcut din ceea ce cred eu că ar fi desăvârşit, că I-ar aduce mai multă cinste lui Dumnezeu. Noi zăbovim atât de mult în a ne da inimile Ţie, Doamne. Dar Tu nu ne vei îngădui să Te avem mai mult fără a plăti scump pentru o asemenea avere însemnată. Nimic din lumea asta, cu excepţia dragostei inimilor noastre, nu poate cumpăra revărsarea dragostei Tale în inimile noastre. Dumnezeu nu Se ascunde niciodată de cei cere plătesc
61
acest preţ şi perseverează în a-L căuta pe El. încetul cu încetul El va întări şi restabili sufletul acela până când, în cele din urmă, va fi învingător".
Gerhard Tersteegen a căutat din tinereţe să-L slujească pe Domnul. După o vreme sentimentul harului lui Dumnezeu a dispărut din inima lui şi, timp de 5 ani, el a fost asemenea unui marinar pe apele unei mări îndepărtate unde nici soarele, nici stelele nu îşi făceau simţită prezenţa. „Dar nădejdea mea era în Isus". Dintr-o dată i s-a arătat o lumină care nu a mai dispărut niciodată, iar el a scris, cu sângele propriu, o scrisoare adresată Domnului Isus în care afirma: „Din această noapte până în veşnicie să se facă numai voia Ta. Porunceşte-mi, domneşte şi împărăteşte în viaţa mea. Mă predau Ţie fără rezerve şi făgăduiesc ca, ajutat şi întărit de Tine, să-mi dau mai degrabă sângele decât să fiu, în mod conştient sau intenţionat, neascultător sau nesincer faţă de Tine". Aşa a fost ascultarea lui până la moarte.
Urmăreşte această ascultare şi aşteaptă-te s-o ai. Acelaşi Dumnezeu trăieşte şi acum. Pune-ţi nădejdea în El şi El va lucra.

IV. Credinţa o acceptă

A accepta este mai mult decât a aştepta. Mulţi aşteaptă şi nădăjduiesc, dar niciodată nu au, pentru că nu acceptă.
Celor care nu au acceptat şi care simt că nu sunt gata să accepte o asemenea viaţă, le spun: „Aşteptaţi". Dacă aşteptaţi din inimă şi vă îndreptaţi către Dumnezeu, atunci veţi putea accepta. Pe cei care spun că sunt în aşteptare îi sfătuiesc: „Acceptaţi". Credinţa are minunata putere dată de Dumnezeu de a spune: „Accept, iau, am".
Atât de multe rugăciuni par fără rod din cauza lipsei unei credinţe hotărâte care solicită şi îşi însuşeşte binecuvântarea spirituală pe care o doreşte. Nu toţi sunt gata pentru un asemenea act de credinţă. Acolo unde nu există convingere de existenţa
62
păcatului neascultării sau, şi mai rău, nu există părere de rău, **acolo** unde nu există o dorinţă sau o intenţie puternică de a-L asculta pe Dumnezeu în toate lucrurile, acolo unde nu există un interes profund faţă de mesajul Scripturii care spune că Dumnezeu vrea să ne desăvârşească ca să facem voia Lui, El însuşi lucrând în noi ceea ce este plăcut în ochii Lui, acolo deci, nu există puterea spirituală de a accepta binecuvântarea. Creştinul se mulţumeşte cu a fi un bebeluş. Vrea doar să sugă laptele consolării. Nu este capabil să înghită hrana tare pe care a mâncat-o Isus — aceea de a face voia Tatălui.
Totuşi, în ciuda a toate, noi venim cu îndemnul: Acceptaţi harul pentru această minunată viaţă de ascultare; acceptaţi-1 acum. Fără el nu se va alege nimic de actul vostru de consacrare. Fără el, dorinţa de a încerca să fiţi mai ascultători va dispărea curând. Nu v-a arătat Dumnezeu că trebuie să adoptaţi atitudinea unei ascultări simple, de copil, în fiecare zi, faţă de orice poruncă pe care glasul Lui o rosteşte prin Duhul, o atitudine de dependenţă de harul Lui atot-suficient şi de experimentare a acestuia în fiecare zi, în legătură cu orice poruncă pe care o dă El?
Vă rog, situaţi-vă pe această poziţie, predaţi-vă, însuşiţi-vă acest har. Acceptaţi şi intraţi în adevărata viaţă de credinţă şi de ascultare neîncetată a credinţei. Credinţa vă poate fi la fel de nelimitată şi sigură pe cât sunt făgăduinţa şi puterea lui Dumnezeu. Pe cât de mare vă va fi credinţa, pe atât de mare vă va fi şi ascultarea simplă de copil. O! cereţi-I lui Dumnezeu ajutorul şi acceptaţi ceea ce vă oferă El.

V. Credinţa se încrede în Cristos pentru toate lucrurile

„în adevăr, făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea şi «Amin», pe care-1 spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu" (2 Corinteni 1:20).

Este posibil ca, în decursul abordării vieţii de ascultare, să se fi ivit în mintea voastră întrebări la care nu puteţi răspunde pe dată, să vă simţiţi

ca şi cum nu aţi putea asimila totul dintr-o dată sau nu aţi putea împăca această viaţă de ascultare cu vechile obiceiuri de a gândi, vorbi sau acţiona. Vă temeţi că nu veţi fi capabili să aduceţi totul în supunere faţă de acest principiu dominant care sună astfel:
„Faceţi totul după voia lui Dumnezeu, în ascultare de El".
La toate aceste întrebări există un singur răspuns, o singură cale de eliberare de toate temerile: Isus Cristos, Salvatorul cel viu, cunoaşte toate lucrurile şi îţi cere să te încrezi în El pentru a primi înţelepciunea şi puterea necesare de a umbla mereu în ascultarea credinţei.
Am văzut de nenumărate ori că lucrarea Lui de răscumpărare nu este nimic altceva decât ascultare. Acelaşi lucru 1-a afirmat şi El. El ne dă duhul de ascultare tot aşa cum ne dă duhul vieţii. Acest duh vine la noi în fiecare moment prin El. El se îngrijeşte de ascultarea noastră. Ceea ce El dă, are şi lucrează este cel mai important lucru de pe pământ. El ni se oferă nouă drept asigurare şi ne cere să ne încredem în El. în Isus toate temerile noastre sunt îndepărtate, toate nevoile noastre sunt împlinite, toate dorinţele noastre sunt satisfăcute. După cum El, Cel drept, este dreptatea noastră, El, Cel ascultător, este şi ascultarea noastră.
Nu te vei încrede în El? Credinţa îndrăzneşte, cu siguranţă, să creadă că Cristos va da şi va lucra ceea ce ea vede, doreşte, aşteaptă şi acceptă.
Nu te vei folosi astăzi de prilejul de a-I da lui Dumnezeu şi Fiului Lui slavă încrezându-te în Isus pentru a te duce în ţara făgăduinţei? Uită-te la Domnul tău slăvit din ceruri şi, prin tăria Lui, înnoieşte-ţi hotărârea de a asculta, hotărârea de a nu face nimic, voit sau conştient, care să-L supere pe El. încrede-te în El pentru credinţa necesară de a face această hotărâre, pentru inima capabilă de a-1 respecta, pentru puterea de a-1 duce la îndeplinire. Crede că El, Cel viu, prin prezenţa Lui vie, îţi va păzi atât credinţa, cât şi ascultarea. încrede-te în El şi îndrăzneşte să I te alături printr-un act de consacrare, având siguranţa că El va fi Da-ul şi Amin-ul, spre slava lui Dumnezeu prin noi.

Şcoala ascultării

UN COŞ DE FĂRÂMITURI

„Strângeţi fărâmiturile care au rămas ca să nu se piardă nimic" — Ioan 6:12.

în acest capitol aş dori să aduc în discuţie câteva lucruri pe care nu le-am atins încă sau pe care nu le-am exprimat cu suficientă limpezime, în speranţa că vor fi de ajutor cuiva care s-a înscris în şcoala de ascultare a lui Cristos.

I. Despre învăţarea ascultării

în primul rând, aş dori să vă avertizez cu privire la înţelegerea în mod greşit a expresiei „învăţarea ascultării".

Noi suntem înclinaţi să credem că ascultarea absolută ca principiu — ascultarea până la moarte — este ceva ce se poate învăţa numai în mod gradat în şcoala lui Cristos. Iată o greşeală mare şi dureroasă. Ceea ce trebuie să învăţăm şi, într-adevăr, învăţăm în mod gradat, este practicarea ascultării de poruncile noi şi mai greu de îndeplinit pe care le primim. Dar în ceea ce priveşte principiul, Cristos vrea ca de la bun începutul intrării în Şcoala Lui să luăm decizia ascultării depline.

Un copilaş de 5 ani poate fi la fel de ascultător ca un adolescent de 18 ani. Diferenţa între aceştia doi nu rezidă în principiul ascultării, ci în natura lucrării pe care trebuie să o Iacă. Deşi, în exterior, ascultarea lui Cristos până la moarte s-a realizat pe deplin la sfârşitul vieţii Lui, duhul ascultării a fost acelaşi de la bun început. Ascultarea din inimă nu este sfârşitul, ci începutul vieţii de elev. Sfârşitul este calificarea pentru slujirea lui Dumnezeu, moment în care ascultarea ne va fi pus pe deplin la dispoziţia lui Dumnezeu. O inimă dată lui Dumnezeu în ascultare nestrămutată este singura condiţie a progresului în şcoala lui Cristos şi a creşterii în cunoaşterea spirituală a voii lui Dumnezeu.

Tinere creştin, rezolvă o dată pentru totdeauna această chestiune înaintea Domnului! Adu-ţi aminte de regula lui Dumnezeu: totul pentru tot. Dă-I Lui totul şi El îţi va da totul.

Consacrarea nu e de nici un folos, dacă nu înseamnă aducerea ta ca o jertfă vie în vederea îndeplinirii voii lui Dumnezeu. Decizia ascultării depline este taxa pentru admitere în cazul aceluia care vrea să fie înscris de Cristos însuşi în şcoala ascultării.

II. Cum să învăţăm să cunoaştem voia Lui

Această hotărâre fără rezerve de a asculta este nu numai prima condiţie a admiterii în şcoala lui Cristos, ci şi capacitatea de a primi instruire cu privire la voia lui Dumnezeu pentru noi. Există pentru toţi copiii lui Dumnezeu o voie generală a Lui, voie care se poate întrezări, într-o oarecare măsură, în Scriptură. Dar există o anumită aplicare individuală a poruncilor lui Dumnezeu care se concretizează în voia lui Dumnezeu pentru fiecare din noi personal, şi numai Duhul Sfânt ne poate învăţa care este această voie. El o va arăta numai acelora care au luat decizia ascultării.

Iată motivul pentru care multor rugăciuni de a cunoaşte voia lui Dumnezeu nu li se dă răspuns. Isus a spus: „Dacă *vrea* cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este de la Dumnezeu" (Ioan 7:17). Dacă voinţa unui om este cu adevărat dedicată îndeplinirii voii lui Dumnezeu, adică dacă inima lui este hotărâtă să facă, şi face, într-adevăr, voia Lui, atunci va cunoaşte ceea ce Dumnezeu va avea să-l înveţe mai târziu.

Este la fel ca şi cu orice student în domeniul în caic **face** studii, ca şi cu orice ucenic în branşa în care este angrenat, **ca** şi cu orice om de afaceri în ramura lui de acţiune — a face **este** unica condiţie pentru a cunoaşte cu adevărat. Ascultarea, împlinirea voii lui Dumnezeu pe care o cunoaştem, voinţa şi hotărârea de a o face când El o descoperă, toate acestea sunt acel organ spiritual, acea capacitate de a primi adevărata cunoaştere a voii lui Dumnezeu pentru fiecare din noi.

în legătură cu aceasta aş dori să menţionez 3 lucruri:

1. Caută să ai un sentiment profund al ignoranţei tale cu privire la voia lui Dumnezeu şi al neputinţei tale de a o cunoaşte, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-ai depune în acest scop. Conştienta ignoranţei se află la baza adevăratei capacităţi de a fi învăţat. „El învaţă pe cei smeriţi calea Sa" (Psalm 25:9) — pe cei care mărturisesc în umilinţă nevoia lor de a fi învăţaţi. Cunoştinţa mentală oferă doar gânduri omeneşti fără putere. Dumnezeu, prin Duhul Lui, ne dă o cunoaştere vie care intră în dragostea inimii şi lucrează în mod eficient.
2. Cultivă o credinţă puternică că Dumnezeu te va face să cunoşti înţelepciunea în ascunzişurile inimii.

Acest gând ar putea avea o tentă ciudată în cazul în care nu aţi cunoscut aşa ceva în experienţa practică. Aflaţi că lucrarea lui Dumnezeu, locul în care El îşi dă viaţa şi lumina, este în inimă, mai adânc decât ar putea merge gândurile noastre. Orice îndoială cu privire la voia lui Dumnezeu face ca ascultarea cu bucurie să fie imposibilă. Crede că Tatăl vrea să-ţi facă cunoscut ceea ce tu trebuie să faci. Bazează-te pe El pentru aceasta. Aşteaptă.

3. Din cauza întunecimii şi a înşelăciunii cărnii şi a minţii carnale, cere lui Dumnezeu în mod sincer **să-ţi** dea lumina Duhului Lui de cercetare şi convingere.

Pot fi multe lucruri socotite de tine drept bune şi îngăduite, dar pe care Tatăl vrea să le schimbe. A considera că ele sunt voia lui Dumnezeu doar pentru că tu şi alţii le consideraţi astfel nu poate fi decât un impediment în calea cunoaşterii voii lui Dumnezeu în alte lucruri. Adu totul, fără rezervă, la judecata Cuvântului explicat şi aplicat de Duhul Sfânt. Nădăjduieşte în Dumnezeu, ca El să te călăuzească să cunoşti că tot ceea ce eşti şi faci este plăcut în ochii Lui.

III. Despre ascultarea până la moarte

Există un aspect adânc şi spiritual al acestui adevăr la care nu m-am referit până acum. Este ceva care, în general, nu se iveşte în stadiile de început ale vieţii de credinţă, dar totuşi este nevoie ca fiecare credincios să cunoască privilegiile care îl aşteaptă. Există o experienţă la care se ajunge în viaţa celui credincios o dată ce ascultarea din toată inima este prezentă, experienţă în care el va cunoaşte, asemenea Domnului său, că ascultarea duce la moarte.

Ce înseamnă aceasta? în viaţa Domnului nostru împotrivirea Lui faţă de păcat şi lume a fost completă şi perfectă. Şi totuşi, eliberarea Lui finală de ispitele lor, biruinţa Lui asupra puterii lor, ascultarea Lui nu au fost complete până când El nu a murit faţă de viaţa pământească şi

faţă de păcat. în moartea Lui, Domnul Isus Şi-a dat viaţa în mâinile Tatălui într-o stare de neajutorare totală, aşteptând ca El să-L învie. Prin moarte a primit El plinătatea noii vieţi şi a slavei. Prin moarte, prin renunţarea la viaţa pe care o avea, a putut ascultarea să-L ducă la slava lui Dumnezeu.
Credinciosul este părtaş, împreună cu Cristos, la această moarte faţă de păcat. La naşterea din nou, el este botezat, prin Duhul Sfânt, în această moarte. Se poate că, din cauza ignoranţei sau a necredinţei, el cunoaşte foarte puţin în experienţa lui din

această moarte faţă de păcat. Când Duhul Sfânt îi descoperă ceea ce are în Cristos, iar el îşi însuşeşte prin credinţă această avere, Duhul lucrează în el aceeaşi atitudine care era şi în Cristos, la moartea Lui: renunţarea la propria Lui viaţă, încredinţarea Duhului Său în mâinile Tatălui. A-Şi da viaţa complet în mâinile Tatălui a fost îndeplinirea finală a poruncii Tatălui. Din mormânt El a intrat în slava Tatălui.
La aceasta este făcut părtaş cel credincios. El descoperă că şi în cea mai deplină ascultare pe care o lucrează în el Duhul lui Dumnezeu există un element tainic al eului şi al voinţei proprii. Tânjeşte să fie eliberat de acesta. Cuvântul lui Dumnezeu spune că acest lucru este posibil numai prin moarte. Duhul îl ajută să susţină mai înfocat că este mort faţă de păcat în Cristos şi că puterea acelei morţi poate lucra cu tărie în El. îi este inoculată dorinţa de a fi ascultător până la moarte, această moarte faţă de eu, care va face din el un nimic. Aceasta este calea de a intra pe deplin în viaţa lui Cristos.
A vedea nevoia morţii faţă de eu, a dori lucrul acesta, a ajunge la golirea de sine şi la smerenie asemenea Domnului Isus: aceasta este cea mai mare lecţie pe care ascultarea noastră trebuie să o înveţe; aceasta este, într-adevăr, ascultarea eristică până la moarte.
Nu este nevoie să mai zăbovim asupra acestui aspect. M-am gândit că se cuvine să spun doar atât despre o lecţie pe care Dumnezeu, la timpul potrivit, o va preda acelora care sunt credincioşi.

IV. Despre glasul conştiinţei

Cu privire la cunoaşterea voii lui Dumnezeu, trebuie să vedem rolul conştiinţei, să-i acordăm locul care i se cuvine şi să ne supunem autorităţii ei.
Sunt mii de lucruri mărunte prin care legea naturii sau educaţia ne învaţă ce este drept şi bine, dar faţă de care nici

credincioşii cei mai sinceri nu se simt obligaţi să se supună. Dacă nu sunteţi credincioşi în lucrurile mici, cine vi le va încredinţa pe cele mari? în nici un caz Dumnezeu. Dacă glasul conştiinţei îţi spune ca o anumită acţiune de-a ta trebuie să urmeze un curs mai nobil sau mai bun, iar tu alegi o altă modalitate de înfăptuire a ei doar pentru că ţi se pare a fi o cale mai uşoară sau mai plăcută, atunci te dovedeşti a fi necalificat pentru învăţătura Duhului, neascultând de glasul lui Dumnezeu pe tărâmul natural. O voinţă puternică de a face mereu ceea ce este drept, de a face ceea ce este cel mai bine, potrivit cu îndemnurile conştiinţei, este o voinţă care doreşte să facă voia lui Dumnezeu. Pavel scrie: „Nu mint, conştiinţa mărturisind împreună cu mine în Duh Sfânt" (Romani 9:1, KJV). Duhul Sfânt vorbeşte prin conştiinţă; dacă nu asculţi de ea şi o răneşti, faci imposibil ca Dumnezeu să îţi vorbească.
Ascultarea de voia lui Dumnezeu se arată într-o consideraţie aleasă faţă de glasul conştiinţei. A mânca, a bea, a dormi şi a te odihni, a cheltui bani şi a căuta plăcerea proprie — toate acestea trebuie aduse în supunere faţă de voia lui Dumnezeu.
Aceasta ne duce la un alt lucru de mare importanţă. Dacă vrei să trăieşti viaţa de ascultare deplină, caută să menţii o conştiinţă bună înaintea lui Dumnezeu şi să nu te implici niciodată în mod conştient în ceva care este opus gândurilor Lui. Acestor lucruri a atribuit fericirea celor 70 de ani ai săi George Miiller, şi dragostei lui pentru Cuvântul lui Dumnezeu. El şi-a menţinut o conştiinţă curată în toate lucrurile, nemergând pe un drum despre care ştia că era opus voii lui Dumnezeu. Conştiinţa este paznicul sau supraveghetorul pe care ţi-1 dă Dumnezeu pentru a te avertiza cu privire la lucrurile care sunt pe cale de a apuca pe un făgaş greşit. Potrivit cu lumina pe care o ai, ia aminte la conştiinţă. Cere-I lui Dumnezeu ca, învăţându-te voia Lui, să îţi dea mai multă lumină. Caulă să ai mărturia conştiinţei că

acţionezi potrivit cu acea lumină. Conştiinţa va II îmbărbătarea şi ajutorul tău şi îţi va da încrederea atât că ascultarea ta este acceptată, cât şi că rugăciunea ta după o cunoaştere sporită a voii Lui este auzită.

V. Despre ascultarea după lege şi după Evanghelie

Chiar şi în cazul în care s-a luat hotărârea ascultării tară **rezerve,** ascultare poate încă să fie două feluri, şi anume ascultarea după lege şi după Evanghelie. După cum există două Testamente, Vechi şi Nou, tot aşa există două stiluri de evlavie, două căi de a-I sluji lui Dumnezeu. Despre acestea vorbeşte Pavel în Romani; „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteţi sub lege, ci sub har" (6:14), iar mai departe vorbeşte despre a fi „izbăviţi de lege" ca „să slujim în înnoirea duhului şi nu în vechimea literei" (7:6, Cornilescu 1998), reamintindu-ne în cele din urmă că: „Voi nu aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică, ci aţi primit duhul de înfiere" (8:15).

Acest contrast triplu arată în mod clar că există, în rândul creştinilor, pericolul de a mai acţiona ca şi cum ar fi sub lege, slujind în vechimea literei şi într-un duh de robie. Una din cauzele principale ale fragilităţii vieţii atât de multor creştini este situarea lor mai mult sub lege decât sub har. Să vedem care este deosebirea între acestea două.

Ceea ce legea cere de la noi harul promite şi realizează în noi.

Legea se ocupă de ceea ce ar trebui să facem, fie că ne stă în putere, fie că nu, şi, apelând la motivaţii date de frică sau de dragoste, ne constrânge să facem tot ce ne stă în putinţă. Dar ea nu dă o putere reală şi astfel duce numai la eşec şi condamnare. Harul arată ceea ce nu putem face şi se oferă să facă pentru noi şi în noi.

Legea vine cu porunci consemnate pe piatră sau în cărţi. Harul vine întruchipat într-o Persoană vie, plină de farmec.

Legea promite viaţă, dacă ascultăm. Harul du viaţă, pe Duhul Sfânt, cu asigurarea că putem să ascultăm.

Natura umană este mereu înclinată înspre **a** aluneca din har în lege şi a face tot posibilul să o împlinească. Făgăduinţele harului sunt aşa de sublime, darul Duhului **Sfânt** pentru a face totul în noi este aşa de minunat, încât puţini îl cred. **Iată** motivul

pentru care oamenii nu îndrăznesc să ia hotărârea ascultării sau, dacă au luat-o, nu o respectă. Vă rog fierbinte, studiaţi cu atenţie ce înseamnă ascultarea după Evanghelie. Evanghelia este vestea bună. Ascultarea de ea este parte din această veste bună care sună astfel: harul, prin Duhul Sfânt, va face toate lucrurile în tine. Crede aceasta, şi orice hotărâre de a asculta să o faci în nădejdea plină de bucurie care provine din credinţa în bogăţia de har, în locuirea cu putere în tine a Duhului Sfânt, în dragostea binecuvântată a lui Isus a cărui prezenţă veşnică face ascultarea posibilă şi sigură.

VI. Despre ascultarea dragostei

Iată unul dintre cele mai deosebite şi mai frumoase aspecte ale ascultării după Evanghelie. Harul care făgăduieşte să lucreze totul prin Duhul Sfânt este darul dragostei veşnice. Domnul Isus, care are în grija Lui ascultarea noastră, ne învaţă ascultarea şi, prin prezenţa Lui, o păstrează în noi, este Cel care ne-a iubit până la moarte, care ne iubeşte cu o dragoste care întrece orice cunoştinţă. Numai o inimă iubitoare poate primi sau cunoaşte dragostea. Inima iubitoare este cea care ne dă puterea să ascultăm. Ascultarea este răspunsul plin de dragoste dat dragostei divine care se odihneşte peste noi şi singura cale de a ne bucura mai mult de această dragoste.

In ultima noapte, cât de mult a insistat Domnul Isus asupra acestui punct! De trei ori repetă El în Ioan 14: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele", „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte", „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu". Nu este limpede că numai dragostea poate produce ascultarea pe care o pretinde Isus şi primi binecuvântarea pe care o dă Isus în cazul ascultării? Darul Duhului, dragostea Tatălui şi a Sa proprie prin care Se manifestă pe Sine; dragostea Tatălui şi a Lui rămânând în noi — la toate acestea ne asigură accesul ascultarea din dragoste.

în următorul capitol El prezintă lucrurile din direcţie **inversă,** arătând că ascultarea ne face să ne bucurăm de dragostea Tatălui. El a păzit poruncile Tatălui şi a rămas în dragostea Lui. Dacă păzim poruncile Lui, vom rămâne în dragostea Lui. El Şi-a dovedit dragostea prin faptul că Şi-a dat viaţa pentru noi; noi suntem prietenii Lui; ne vom bucura de dragostea Lui, dacă vom face ceea ce ne va porunci. Ascultarea este legătura indispensabilă între dragostea Lui dintâi şi răspunsul nostru la aceasta, între dragostea noastră şi răspunsul Lui mai plin de dragoste. Ascultarea adevărată şi deplină este imposibilă, dacă nu trăim şi nu iubim. „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui" (1 Ioan 5:3).

Păziţi-vă de o ascultare după lege, care luptă pentru o viaţă de ascultare adevărată dintr-un sentiment al datoriei. Cereţi-I lui Dumnezeu să vă arate „înnoirea vieţii" de care este nevoie pentru o ascultare nouă şi deplină. Ţineţi-vă de promisiunea: „Vă voi tăia inima împrejur pentru a-L iubi pe Dumnezeul vostru din toată inima; şi veţi asculta de Dumnezeul vostru" (cf. Deuteronom 30:6-8). Credeţi în dragostea lui Dumnezeu şi în harul Domnului nostru Isus. Credeţi în Duhul care v-a fost dat, care vă dă puterea să iubiţi şi vă determină să umblaţi după rânduielile lui Dumnezeu. Cu tăria acestei credinţe, cu siguranţa beneficierii de suficient har, făcut desăvârşit în slăbiciune, intraţi în dragostea lui Dumnezeu şi în viaţa de ascultare pe care o lucrează ea. Prezenţa nestrămutată a lui Isus, cu dragostea Lui, te poate face potrivit pentru o ascultare continuă.

VII. Este ascultarea posibilă?

închei punând încă o dată această întrebare care se **află** la baza vieţii noastre. Gândul tainic, pe jumătate conştient, conform căruia a trăi după plăcerea lui Dumnezeu este dincolo de posibilităţile noastre ne poate roade rădăcina puterii noastre. Vi implor să daţi voi înşivă un răspuns la această întrebare.

Dacă, în lumina asigurărilor pe care le face Dumnezeu cu privire la ascultare, a făgăduinţei Lui de a lucra în tine tot ceea ce îi este plăcut, a faptului că ţi-a dat o inimă nouă, şi având înlăuntrul tău pe Fiul Lui şi Duhul, încă te mai temi că ascultarea nu este posibilă, atunci cere-I lui Dumnezeu să-ţi deschidă ochii ca să cunoşti voia Lui. Dacă raţiunea ta spune Amin la toate acestea şi, din punct de vedere teoretic, eşti de acord cu adevărul celor mai sus spuse, şi totuşi, te temi să te consacri unei asemenea vieţi, îţi spun şi ţie: Cere-I lui Dumnezeu să îţi deschidă ochii şi să te aducă în punctul în care să cunoşti voia Lui pentru tine. Păzeşte-te ca nu cumva teama ascunsă de a fi nevoit să renunţi la prea multe, de a deveni prea ciudat şi prea devotat lui Dumnezeu să te ţină pe loc. Păzeşte-te de a căuta doar atâta religiozitate cât să-ţi liniştească conştiinţa şi de a nu mai dori să faci, să fii sau să-I dai lui Dumnezeu ceea de ce este El vrednic. Păzeşte-te, mai presus de toate, de a-L limita pe Dumnezeu, de a-L face mincinos prin refuzul tău de a crede ceea ce El a spus că poate şi că va face.

Pentru ca studiul acesta parcurs în şcoala ascultării să îţi fie de folos, nu te odihni până când nu ţi-ai stabilit drept adevăr următoarele: Ascultarea zilnică faţă de tot ceea ce Dumnezeu vrea de la mine este posibilă în cazul meu. Prin puterea Lui, mă predau Lui pentru a realiza aceasta în mine.

Dar reţine: cu o singură condiţie. Nu prin tăria hotărârii sau a eforturilor tale, ci ca prezenţa lui Cristos şi învăţătura continuă a Duhului oricărui har şi al oricărei puteri să fie partea ta. Cristos, Cel ascultător, care trăieşte în tine, îţi va păzi ascultarea. Ascultarea va fi o viaţă de dragoste şi bucurie în părtăşie cu El.

8

Ascultarea de ultima poruncă

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici toate neamurile"
Matei 28:19, KJV.

„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" Marcu 16:15.

„Cum M-ai trimis pe Mine în lume, şi Eu i-am trimis pe ei în lume" Ioan 17:18, Cornilescu 1998.

„Ci voi veţi primi putere când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori... până

la marginile pământului" Fapte 1:8.
Toate aceste cuvinte nu respiră decât duhul de cucerire a lumii. „Toate neamurile", „toată lumea", „orice făptură", „până la marginile pământului" — fiecare dintre expresiile acestea arată că inima lui Cristos avea ca ţintă revendicarea domniei Lui de drept asupra lumii pe care a răscumpărat-o şi câştigat-o pentru Sine. El se bizuie pe ucenici, ca aceştia să-şi asume şi să împlinească această lucrare. Stând la picioarele tronului, gata de a se înălţa şi a domni, El le spune: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ", arătând că „toată lumea", până la „marginile pământului", este obiectivul dorinţei şi al eforturilor atât ale Lui, cât şi ale ucenicilor. Ca împărat pe tron, El însuşi Ic va fi ajutorul: „Eu sunt cu voi în toate zilele" (Matei 28:20). Ei trebuie să fie avangarda oştilor Lui, până la sfârşitul lumii. *VA* vu purta războiul. El caută să le inspire siguranţa biruinţei, înlruciil singurul lucru
pentru care merită să trăieşti sau să mori este readucerea lumii la Dumnezeul ei.
Cristos nu vine cu învăţătură sau cu argumente, nu cere sau pledează; El porunceşte. Şi-a educat ucenicii să asculte. I-a legat de Sine printr-o dragoste care poate asculta. A suflat deja Duhul Lui de înviere în ei. Se poate bizui pe ei. îndrăzneşte să le spună: „Duceţi-vă în toată lumea". Mai înainte, în viaţa Lui de pe pământ, ei şi-au exprimat mai mult decât o singură dată îndoiala cu privire la posibilitatea de a îndeplini poruncile Sale. Dar acum, când El rosteşte aceste cuvinte divine, ei le acceptă în linişte şi cu simplitate. Şi abia s-a înălţat El, că ei şi merg la locul unde li se spusese să meargă ca să aştepte înzestrarea cu puterea cerească de la Domnul lor din ceruri, pentru lucrarea divină de a face toate neamurile ucenici. Au primit porunca şi au transmis-o mai departe acelora care, prin ei, au crezut în Numele Lui. Şi într-o singură generaţie, oameni simpli, ale căror nume nici măcar nu le cunoaştem, au vestit Evanghelia în Antiohia, Roma şi regiunile de dincolo de ele. Porunca s-a transmis din generaţie în generaţie, păstrată în inimă şi în viaţă, ea fiind valabilă pentru toate veacurile şi
PENTRU FIECARE UCENIC.
Porunca este valabilă şi pentru noi, pentru fiecare din noi. în Adunarea lui Cristos nu există un clan privilegiat căruia îi aparţine cinstea şi un clan de slujitori cărora le revine datoria de a duce Evanghelia la orice făptură. Viaţa pe care o dă Cristos este însăşi viaţa Lui; duhul pe care El îl suflă este însuşi Duhul Lui; atitudinea pe care El o formează în ai Săi este cea a dragostei Lui care se sacrifică. Ţine de însăşi natura mântuirii ca fiecare mădular al trupului Său, care are o legătură deplină şi vie cu El, să cunoască îndemnul de a împărţi cu alţii ceea ce a primit. Porunca Lui nu este o lege arbitrară emisă din afară. Ea este revelaţia minunatului adevăr că noi suntem trupul Lui, că acum

deţinem locul Lui pe pământ, că voia şi dragostea Lui duc la îndeplinire, prin noi, lucrarea pe care El a început-o şi că acum, în locul Lui, noi trăim ca să căutăm slava Tatălui prin
RECÂŞTIGAREA, PENTRU EL, A UNEI LUMI PIERDUTE.
Cât de mult a eşuat Adunarea în ascultarea de acesta poruncă! Cât de mulţi creştini nici măcar nu ştiu de existenţa unei asemenea porunci! Cât de mulţi au auzit de ea, dar nu şi-au pus pe inimă să o împlinească! Şi cât de mulţi sunt aceia care caută să o asculte după cum le pare lor potrivit şi convenabil!
Am studiat natura ascultării. Am mărturisit dorinţa de a ne dedica unei ascultări din toată inima. Cu siguranţă că acum suntem gata de a asculta cu bucurie ceva care să ne ajute să înţelegem şi să ducem la îndeplinire ultima mare poruncă a Domnului: Evanghelia la orice făptură!
Vreau să redau ceea ce am de spus sub trei titluri simple: Acceptaţi porunca Lui. Puneţi-vă întru totul la dispoziţia Lui. începeţi de îndată să trăiţi pentru împărăţia Lui.

I. Acceptaţi porunca Lui

Sunt variate lucruri care slăbesc forţa acestei porunci. De multe ori avem impresia că o poruncă dată la modul general, tuturor, nu are un caracter atât de imperativ ca şi una dată în mod specific unei anumite persoane; că, dacă alţii nu îşi fac partea lor, vina noastră este mică comparativ cu a lor; că greutăţile sunt foarte mari şi că ascultarea, în asemenea circumstanţe, nu poate fi absolută; că, dacă suntem gata să depunem toate eforturile înspre a o realiza, acesta este cel mai bun lucru care se poate aştepta de la noi.
Fraţilor, aceasta nu este ascultare! Acesta nu este duhul în care cei dintâi ucenici au acceptat-

o. Acesta nu csle duhul în care dorim noi să ne trăim viaţa cu Domnul nostru. Am vrea să

putem spune, fiecare dintre noi: Dacă altcineva nu o va face, eu, prin harul Lui, mă voi da pe mine şi viaţa mea pentru împărăţia Lui. Să mă separ timp de o clipă de ceilalţi şi să mă gândesc la relaţia mea personală cu Isus.
Sunt mădular în Trupul lui Cristos. El aşteaptă ca fiecare mădular să fie la dispoziţia Lui, să fie animat de Duhul Lui, să trăiască pentru ceea ce este El şi face El. La fel este cu trupul meu. Eu port în fiecare zi cu mine pe fiecare mădular sănătos cu siguranţa că mă pot baza pe funcţionarea lui normală. Domnul nostru m-a încorporat atât de deplin în Trupul Său, încât nu aşteaptă şi nici nu cere de la mine altceva. Iar eu, la rândul meu, m-am dat atât de deplin Lui, încât nici nu poate fi vorba de altceva decât de a dori să cunosc şi să fac voia Lui.
Sau să ilustrez acest aspect prin pilda viţei-de-vie şi a mlădiţelor. Singurul scop pentru care există mlădiţele este acela de a duce roade. Dacă sunt cu adevărat o mlădiţă, atunci sunt la fel cum era El în lume — numai pentru a aduce roade, pentru a trăi şi lucra în vederea mântuirii semenilor.
Să mai dăm o ilustraţie. Cristos m-a cumpărat cu sângele Lui. Niciodată vreun sclav luat prin forţă sau cumpărat cu bani nu a aparţinut atât de deplin stăpânului său cum îi aparţine sufletul meu, răscumpărat şi câştigat de sângele lui Cristos, predat Lui şi legat de El prin dragostea Lui — şi toate acestea pentru ca El să facă cu mine ceea ce vrea. El pretinde ca pe un drept divin şi, de asemenea, lucrează cu putere infinită, prin intermediul Duhului Sfânt, ca eu să trăiesc pe de-a-ntregul pentru împărăţia şi slujirea Lui. Aceasta este bucuria şi slava mea.
A fost o vreme când lucrurile erau altfel. Sunt două modalităţi prin care o anumită persoană îşi poate oferi banii sau slujirea unei alte persoane. în vremurile vechi a fost odată un sclav care câştiga mulţi bani prin munca pe care o depunea în slujba stăpânului. Toţi banii îi reveneau stăpânului. Stăpânul era un om bun şi se purta bine cu sclavul lui. în cele din urmă, sclavul,
datorită câştigului pe care 1-a putut obţine prin îngăduinţa stăpânului, a fost în stare să-şi cumpere libertatea. După un **timp,** stăpânul lui a sărăcit şi a trebuit să apeleze la fostul lui sclav după ajutor. Acesta din urmă nu numai că a putut, dar i-a şi acordat ajutor din toată inima, cu generozitate, drept recunoştinţă pentru bunătatea pe care acesta i-o arătase în vremurile de demult. Se poate imediat vedea diferenţa între oferirea banilor şi a serviciilor lui pe când era sclav şi darul făcut ca om liber. în prima dintre situaţiile menţionate el a dat totul, pentru că atât banii, cât şi persoana lui aparţineau stăpânului. în cea de-a doua situaţie a dat doar ceea ce a găsit de cuviinţă.
Cum trebuie noi să îi dăm Domnului Isus? Mi-e teamă că mulţi dau ca şi cum ar fi liberi să dea ceea ce vor, ceea ce cred că îşi pot permite. Credinciosul căruia i-a fost revelat, prin Duhul Sfânt, dreptul pe care i 1-a câştigat preţul de cumpărare al sângelui îşi găseşte plăcerea în a şti că el este rob din dragoste şi în a lăsa tot ceea ce are la picioarele Stăpânului căruia îi aparţine.
V-aţi întrebat vreodată cum de au acceptat ucenicii această poruncă aşa de uşor şi din toată inima? Ei veneau direct de la Calvar unde văzuseră sângele. îl întâlniseră pe Cel înviat şi El suflase Duhul Lui peste ei. în cele 40 de zile până la înălţare El le-a dat poruncile Lui. Isus le era Mântuitor, Stăpân, Prieten şi Domn. Cuvântul Lui era însoţit de putere divină; nu puteau face altceva decât să asculte. Să ne închinăm la picioarele Lui şi să cerem Duhului să ne descopere şi să-Şi afirme mai răspicat pretenţiile, iar noi să ne fixăm drept scop, fără şovăire şi din toată inima, porunca: Propovăduiţi Evanghelia la orice făptură!

II. Puneţi-vă la dispoziţia Lui

Ultima mare poruncă a Domnului a fost alâl de mult pusă în relaţie cu misiunile străine, încât mulţi sunt înclinaţi să o atribuie doar lor. Mare greşeală. Cuvintele Domnului: „faceţi ucenici toate neamurile... şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit" ne fixează ţinta în mod clar—a face din fiecare om un adevărat ucenic care să trăiască în ascultare sfântă de voia lui Cristos.
Ce lucrare trebuie să se facă în adunările noastre şi în comunităţile aşa-zis creştine înainte ca să se poată spune că porunca s-a dus la îndeplinire! Şi ce nevoie ca fiecare credincios al Adunării să-şi dea seama că această lucrare este unicul obiectiv al existenţei lui! A duce Evanghelia în mod perseverent la fiecare făptură — iată misiunea, pasiunea fiecărui suflet mântuit. In acest scop se dezvoltă în noi Duhul

şi asemănarea şi viaţa lui Cristos.
Dacă este vreun lucru pe care Adunarea trebuie să-1 vestească în puterea Duhului Sfânt, acesta este datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu, nu de a-şi face partea de lucrare, după cum găseşte de cuviinţă, ci de a se da pe sine lui Cristos, Stăpânul, pentru a fi călăuzit şi folosit aşa cum vrea El. Fiecărui cititor care a luat hotărârea ascultării depline (şi oare ne putem socoti adevăraţi creştini dacă nu am făcut acest lucru?) îi sugerez să se pună imediat, pe deplin, la dispoziţia lui Cristos. Pe cât de obligatorie este prima mare poruncă către întreg poporul lui Dumnezeu: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău din toată inima" (Matei 22:37), pe atât de imperativ sună şi ultima poruncă:, ,Propovăduiţi Evanghelia la fiecare făptură", înainte de a şti care îţi este lucrarea, înainte de a cunoaşte vreo dorinţă sau o chemare sau calificare deosebită pentru o lucrare anume, şi dacă vrei să accepţi porunca, pune-te la dispoziţia Lui. Este datoria Lui de Stăpân de a te instrui, de a te echipa, de a te călăuzi şi de a te folosi. Nu te teme, revino-ţi din religiozitatea egoistă care pune pe primul loc voinţa şi confortul propriu şi care îi dă lui Cristos ceea ce crede de cuviinţă. Înştiinţează-L pe Stăpân că te poate avea pe deplin. înscrie-te ca VOLUNTAR ÎN SLUJBA Lui.
Dumnezeu ne-a umplut inimile de bucurie şi mulţumire pentru ceea ce El a făcut prin Mişcarea Studenţilor voluntari. Simt uneori că

acelei lucrări îi lipsea totuşi un lucru. Nu este nevoie oare de oferirea de voluntari pentru lucrarea de acasă care să le ajute pe celelalte mădulare să vadă că, pe cât de intensă şi nedivizată este consacrarea voluntară pentru misiune străină, pe atât de măreaţă este şi devotarea pe care o cere Cristos de la fiecare dintre aceia pe care El i-a cumpărat cu sângele Lui, în vederea mântuirii oamenilor? Ce binecuvântare au adus aceste cuvinte: „Dacă Dumnezeu vrea, voi deveni misionar într-o ţară străină" în mii de vieţi! Le-a fost de ajutor în hotărârea de a asculta de această poruncă, moment de referinţă în vieţile lor. Ce binecuvântări pot intra în posesia acelora care nu pot merge în străinătate—sau care nu cred că o vor putea face vreodată—dacă ei ar lua doar această simplă hotărâre:,Prin harul lui Dumnezeu îmi devotez viaţa în totalitate slujirii în împărăţia lui Dumnezeu". Plecarea de acasă către o ţară străină, în mod literal, este adeseori un mare ajutor pentru misionarul voluntar, datorită luptei pe care o duce de a da la o parte piedicile care îi stau în cale. Misionarul voluntar în propria ţară îşi are o chemare proprie a lui; la el nu se pune problema de a se despărţi de lucruri exterioare, dar are cu atât mai mare nevoie de ajutorul pe care i-1 poate aduce un legământ făcut înaintea lui Dumnezeu, fie în secret, fie în unire cu alţi fraţi. Duhul Sfânt poate transforma acest legământ într-o criză şi o consacrare care să ducă la o viaţă total dependentă de Dumnezeu.
Elevilor în şcoala ascultării, studiaţi ultima mare poruncă cu atenţie! Acceptaţi-o cu toată inima! Puneţi-vă pe deplin la dispoziţia Lui!

III. începeţi să acţionaţi potrivit acestei ascultări

în orice împrejurări te-ai afla, ai privilegiul de a întâlni multe suflete care pot fi câştigate pentru Dumnezeu. în jurul tău se desfăşoară nenumărate activităţi cu caracter creştin care te invită să îţi oferi ajutorul. Tu eşti mântuit de Cristos în vederea slujirii Lui, eşti binecuvântat cu Duhul Lui pentru a dobândi acelaşi
SI
caracter ca al Lui şi pentru a-ţi urma, cu smerenie, dar, în acelaşi timp, cu îndrăzneală, chemarea vieţii: de a lua parte la marea lucrare de recâştigare a lumii pentru Dumnezeu. Indiferent de calea pe care te călăuzeşte Dumnezeu, fie aceea de a te alătura vreunei misiuni, fie aceea a singurătăţii, să nu consideri că lucrarea este a adunării, a societăţii sau a ta proprie, ci a Domnului. Fii conştient că faci lucrarea pentru Domnul, că eşti slujitor la ordinele Lui, pe care vrei să le duci la îndeplinire. în felul acesta lucrarea ta nu se va interpune între tine şi părtăşia ta cu Cristos, ci te va lega de El, de puterea Lui şi te vei bucura de asentimentul Lui. E aşa de uşor să te implici în lucrare şi să pierzi din vedere caracterul ei spiritual, nevoia puterii supranaturale pentru realizarea ei, implicarea directă a lui Dumnezeu în tine şi prin tine — tot ceea ce te poate umple cu nădejde şi bucurii cereşti adevărate, îndreaptă-ţi în permanenţă ochii asupra Stăpânului, împăratului şi a tronului Său. Când a dat această poruncă şi le-a arătat slujitorilor lui marele câmp al lucrării, El le-a direcţionat ochii mai întâi înspre tronul Lui: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ". Vederea lui Cristos pe tron, credinţa că El este acolo ne aduce aminte de nevoia lucrării, ne asigură de suficienţa puterii Lui divine. Ascultă, nu de o poruncă, ci de Atotputernicul Domn viu al slavei; credinţa în El îţi va da putere cerească.
Cuvintele citate mai sus au precedat porunca, iar după ea au urmat acestea: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele". Avem nevoie atât de Cristos pe tron,—măreaţă descoperire! — cât şi de

Cristos aici, pe pământ, de prezenţa Lui nestrămutată, de lucrarea Lui în noi şi prin noi. Puterea lui Cristos în cer, prezenţa lui Cristos pe pământ — între aceste două făgăduinţe de căpătâi se află poarta prin care Adunarea mer ge către cucerirea lumii. Fiecare dintre noi să ne urmăm Conducătorul, să primim ordine de la El şi să nu slăbim niciodată în hotărârea ascultării care s-a pus în slujba voii şi lucrării Lui.
K2
Un astfel de început va fi un timp de educare care ne va pregăl i în vederea cunoaşterii şi urmării călăuzirii Lui. Dacă va ajunge la noi chemarea Lui de a merge la milioanele de păgâni care mor în păcatele lor, vom fi să gata să plecăm. Dacă providenţa Lui nu îngăduie acest lucru, devotarea noastră acasă va fi la fel de completă şi intensă ca şi când ne-am fi dus. Fie acasă, fie în străinătate, dacă numărul celor ascultători, al slujitorilor ascultării — ai ascultării până la moarte — va fi complet, atunci dorinţa inimii lui Cristos şi gândul Lui slăvit — de a duce Evanghelia la orice făptură — vor fi împlinite!
Binecuvântat Fiu al lui Dumnezeu! Sunt aici. Prin harul Tău îmi dau viaţa pentru a duce la îndeplinire ultima Ta poruncă. Inima mea să fie ca inima Ta. Slăbiciunea mea să fie ca puterea Ta. în Numele Tău iau hotărârea ascultării depline şi veşnice. Amin.
83

Notă la
timpul de părtăşie de dimineaţă

- Dintr-o predică a lui John R. Mott -

Prin timpul de dimineaţă de părtăşie cu Dumnezeu se înţelege petrecerea a cel puţin primei jumătăţi de oră a fiecărei zile cu Dumnezeu în studiu biblic şi în rugăciune.
Sunt creştini care invocă scuza că nu îşi pot permite dedicarea unei jumătăţi de oră unui asemenea exerciţiu spiritual. Este uimitor cum cei mai ocupaţi credincioşi formează marea masă de oameni care nu se plâng de lipsa de timp şi îşi au cu regularitate timpul lor de părtăşie cu Dumnezeu. Orice creştin care va urma cel puţin timp de o lună în mod perseverent şi cu sinceritate acest plan se va convinge că nu şi-ar fi putut petrece mai bine acel timp, că acesta nu se suprapune peste munca lui obişnuită şi că face cea mai mare economie de timp. în India, China, Japonia mii de studenţi au căzut de acord să aibă acest timp de părtăşie. întrebarea practică care se pune în cazul fiecăruia dintre noi este: De ce nu aş putea eu să am acest timp de părtăşie? în afară de primirea lui Cristos ca Mântuitor şi de botezul Duhului Sfânt, nu cunoaştem un alt fapt care să ne aducă mai mult beneficiu, atât nouă, cât şi altora, decât luarea unei hotărâri nestrămulalc de a avea obiceiul părtăşiei de dimineaţă cu Dumnezeu.
La prima vedere, fraza de încheiere pare prea îndrăzneaţă. Dar gândiţi-vă o clipă ce înseamnă o astfel de revelaţie.
85
înseamnă convingerea profundă că singura modalitate de a menţine prezenţa Lui şi de a ne preda lui Cristos şi Duhului Sfânt este aceea de a-L întâlni pe Dumnezeu în mod hotărât la începutul fiecărei zile şi de a primi de la El harul necesar unei umblări în ascultare sfântă.
înseamnă sesizarea nebuniei de a încerca să trăim o viaţă cerească fără a ne ridica la o părtăşie apropiată cu Dumnezeul din ceruri şi fără a primi de la El revărsarea proaspătă a binecuvântărilor spirituale.
înseamnă mărturisirea faptului că numai în părtăşie personală cu Dumnezeu şi în plăcerea pe care o simţim în apropierea Lui se poate dovedi că dragostea noastră răspunde dragostei Lui şi că apropierea de El este cea mai mare bucurie a noastră.
înseamnă credinţa că, dacă I se acordă lui Dumnezeu destul timp pentru ca El să ne ia în stăpânirea Lui şi să înnoiască revărsarea Duhului, atunci sufletul nostru poate fi atât de strâns unit cu al Lui, încât încercările sau îndatoririle nu ne vor despărţi de El.
înseamnă ţinta de a trăi pe de-a-ntregul şi numai pentru Dumnezeu şi de a dovedi, prin jertfirea de timp şi confort, că suntem gata să plătim orice preţ pentru a păstra cea mai de căpătâi dintre binecuvântări, şi anume prezenţa lui Dumnezeu de-a lungul întregii zile.
Să mai aruncăm o privire asupra afirmaţiei că „în afară de primirea lui Cristos ca Mântuitor şi

de botezul Duhului, nu cunoaştem vreun alt fapt care să ne aducă mai mult beneficiu, atât nouă, cât şi altora, decât o dorinţă nestrămutată de a avea obiceiul părtăşiei de dimineaţă cu Dumnezeu". Dacă L-am acceptat pe Cristos ca Domn şi Stăpân din toată inima, dacă ne-am rugat cu sinceritate ca Duhul Sfânt să ne călăuzească şi să deţină controlul asupra noastră, atunci cu siguranţă că nu ne gândim să nu îi dăm lui Dumnezeu suficient timp, cel mai bun timp al nostru, în fiecare zi, pentru a primi şi a creşte în noi ceea ce este indispensabil unei vieţi pentru slava lui Dumnezeu şi pentru slujirea Lui.
86
îmi spuneţi că sunt destul de mulţi creştini care se mulţumesc cu doar zece minute sau cu un sfert de oră. Sunt, într-adevăr, dar, cu siguranţă, nu sunt dintre cei mai puternici creştini. Mişcarea Studenţilor a avut drept scop principal ca, mai presus de toate, El să pregătească o generaţie de tineri şi tinere devotaţi din toată inima. Cristos a pretins mari sacrificii din partea ucenicilor Lui. Poate că ţie ţi-a cerut puţin până acum, dar acum te invită, îţi dă voie, tânjeşte ca tu să te jertfeşti. Jertfele îi fac puternici pe oameni. Jertfele ne ajută într-un chip minunat să ne îndepărtăm de pământ şi de plăcerile proprii şi să ne ridicăm către cer. Nu încerca să stabileşti limita timpului de dimineaţă de părtăşie la mai puţin de o jumătate de oră. Nu se pune problema de a găsi timp. Zece minute din somnul tău dulce, zece minute din distracţiile şi tovărăşiile tale, zece minute de la lecţii. Cât de uşor este atunci când inima este într-o stare bună, înfometată după a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi voia Lui într-un mod desăvârşit.
Dacă simţi că tu nu ai nevoie de aşa de mult timp şi nu ştii cum să aştepţi, atunci credem că poţi vorbi despre timpul tău de linişte cu Domnul sau, mai bine zis, de ora ta de rugăciune. Dumnezeu te va duce mai târziu, prin harul Lui, la timpul tău de părtăşie de dimineaţă cu El. Dar să nu începi să-1 ai dacă nu simţi că inima îţi este mişcată de hotărârea de a face o jertfă şi de a avea părtăşie intimă cu Dumnezeu. Dacă eşti gata să faci acest lucru, te îndemnăm cu căldură să ni te alături. Chiar fixarea acestei perioade de timp drept obiectiv va da naştere acestui sentiment. Am de făcut o mare lucrare şi am nevoie de timp ca s-o duc la bun sfârşit. Se va întări în inima ta convingerea aceasta: dacă vreau să fiu păzit de păcat în această zi, atunci trebuie să am timp să mă apropii de Dumnezeu. Va da studiului Bibliei o nouă direcţie, căci vei găsi timp să stai liniştit înaintea Domnului, să te pleci în umilinţă în faţa lucrării ascunse a Duhului **Sfânt** ţi să aştepţi până când vei înţelege voia lui Dumnezeu pentru **tine,**
87
prin Cuvântul Lui. Şi, prin harul Domnului, te va ajuta să îţi formezi obiceiul de a mijloci în mod hotărât, căci Adunarea are mare nevoie de acest lucru.
Elevilor! Nu ştiţi dacă în viitor timpul vă va fi mai limitat, dacă circumstanţele vă vor fi mai nefavorabile, dacă râvna vă va fi mai puţin accentuată. Acum este vremea potrivită. Astăzi, cum zice Duhul Sfânt. Ascultă de invitaţia tuturor fraţilor tăi, de pe toate meleagurile, şi nu-ţi fie teamă să iei hotărârea de a petrece cel puţin o jumătate de oră cu Dumnezeu în fiecare dimineaţă.
88

întrebările omului — Răspunsurile lui Dumnezeu

- îmi va cere Dumnezeu socoteală?
„Fiecare dintre noi va da socoteală... lui Dumnezeu" (Romani 14:12, Cornilescu 1998)
- îmi vede Dumnezeu toate căile pe care umblu?
„Toate sunt... descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face" (Evrei 4:13, Cornilescu 1998).
-Am eu păcat?
„Scriptura a închis toate sub păcat" (Galateni 3:22, Cornilescu 1998).
„Toţi au păcătuit" — Romani 3:23.
- Va pedepsi El păcatul?
„Sufletul care păcătuieşte, acela va muri" (Ezechiel 18:4). „Căci plata păcatului este moartea" (Romani 6:23).
- Trebuie să mor?

„Domnul... doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3:9).
- *Cum pot eu scăpa de aceasta?*
„Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit" (Fapte 16:31).
- *Mă poate mântui El?*
„[El] poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El" (Evrei 7:25).
- *Doreşte El să mă mântuiască?*
„Cristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi" (lTimoteil:15).
- *Dacă cred sunt mântuit?*
„Cine crede în Fiul are viaţa veşnică" (Ioan 3:36).
- *Pot fi mântuit chiar acum?*
„Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6:2).
-*Aşa cum sunt?*
„Pe cel ce vine la Mine nu-1 voi izgoni afară" (Ioan 6:37).
- *Nu voi cădea iarăşi?*
„[El]... care poate să vă păzească de orice cădere" (Iuda 24).
- *Dacă sunt mântuit, cum voi trăi mai departe?*
„Cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit... pentru ei" (2 Corinteni 5:15).
- *Dar ce se întâmplă cu moartea, veşnicia?*
„Eu mă duc să vă pregătesc un loc... ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi" (Ioan 14:2-3).